

**ВЛАДА ФЕДЕРАЦИЈЕ
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ**

1275

На основу члана 19. става 2. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 и 8/06), Влада Федерације Босне и Херцеговине, на 9. ванредној сједници одржаној 09.07.2012. године, доноси

ОДЛУКУ
О СУФИНАНСИРАЊУ НАЈНИЖИХ ПЕНЗИЈА
ОСТВАРЕНИХ ПОД ПОВОЉНИЈИМ УСЛОВИМА,
ЧИЈИ ЈЕ ИЗНОС У ИСПЛАТИ ЗА ЈУНИ 2012.
ГОДИНЕ МАЊИ ОД ИЗНОСА НАЈНИЖЕ ПЕНЗИЈЕ
ПО ЗАКОНУ О ПЕНЗИЈСКОМ И ИНВАЛИДСКОМ
ОСИГУРАЊУ У ФЕДЕРАЦИЈИ БОСНЕ И
ХЕРЦЕГОВИНЕ

I

У циљу заштите пензионера чији је износ пензије остварен под повољнијим условима у исплати за јуни 2012. године, мањи од износа најниже пензије по Закону о пензијском и инвалидском осигурању ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06 и 4/09), одобрава се суфинансирање истих и средства за те намјене осигураће се у износу од 464.000,00 КМ.

II

Право на разлику средстава из тачке I ове одлуке, имају пензионери чији је износ пензије остварене под повољнијим условима у исплати за мјесец јуни 2012. године, мањи од износа најниже пензије остварене по Закону о пензијском и инвалидском осигурању.

III

Исплата разлике пензије извршиће се уз редовну исплату пензија за мјесец јуни 2012. године.

IV

Средства потребна за намјене из тачке I ове одлуке, у износу од 464.000,00 КМ осигурана су у раздјелу 51, глава 5101, економски код 614100 - Трансфер за ПИО/МИО - Најниже пензије, Буџета Федерације Босне и Херцеговине

за 2012. годину ("Службене новине Федерације БиХ", број 3/12).

V

За реализацију ове одлуке задужују се Федерално министарство финансија/Федерално министарство финансија, Федерално министарство рада и социјалне политике и Федерални завод за пензијско и инвалидско осигурање, свако у оквиру своје надлежности.

VI

Федерални завод за пензијско и инвалидско осигурање ће путем Федералног министарства рада и социјалне политике, поднијети захтјев за рефундирање утрошених средстава Федералном министарству финансија/Федералном министарству финансија и о истом поднијети извјештај Влади Федерације Босне и Херцеговине.

VII

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеним новинама Федерације БиХ".

В. број 958/2012
09. јула 2012. године
Сарајево

Премијер
Нермин Никшић, с. р.

Na osnovu člana 19. stav 2. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 i 8/06), Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, na 9. vanrednoj sjednici održanoj 09.07.2012. godine, donosi

ODLUKU
O SUFINANSIRANJU NAJNIŽIH PENZIJA
OSTVARENIH POD POVOLJNIJIM USLOVIMA, ČIJI
JE IZNOS U ISPLATI ZA JUNI 2012. GODINE MANJI
OD IZNOSA NAJNIŽE PENZIJE PO ZAKONU O
PENZIJSKOM I INVALIDSKOM OSIGURANJU U
FEDERACIJI BOSNE I HERCEGOVINE

I

U cilju zaštite pensionera čiji je iznos penzije ostvaren pod povoljnijim uslovima u isplati za juni 2012. godine, manji

od iznosa najniže penzije po Zakonu o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06 i 4/09), odobrava se sufinansiranje istih i sredstva za te namjene osigurat će se u iznosu od 464.000,00 KM.

II

Pravo na razliku sredstava iz tačke I ove odluke, imaju penzioneri čiji je iznos penzije ostvarene pod povoljnijim uvjetima u isplati za mjesec juni 2012. godine, manji od iznosa najniže penzije ostvarene po Zakonu o penzijskom i invalidskom osiguranju.

III

Isplata razlike penzije izvršit će se uz redovnu isplatu penzija za mjesec juni 2012. godine.

IV

Sredstva potrebna za namjene iz tačke I ove odluke, u iznosu od 464.000,00 KM osigurana su u razdjelu 51, glava 5101, ekonomski kod 614100 - Transfer za PIO/MIO - Najniže penzije, Budžeta Federacije Bosne i Hercegovine za 2012. godinu ("Službene novine Federacije BiH", broj 3/12).

V

Za realizaciju ove odluke zadužuju se Federalno ministarstvo finansija/Federalno ministarstvo finansija, Federalno ministarstvo rada i socijalne politike i Federalni zavod za penzijsko i invalidsko osiguranje, svako u okviru svoje nadležnosti.

VI

Federalni zavod za penzijsko i invalidsko osiguranje će putem Federalnog ministarstva rada i socijalne politike, podnijeti zahtjev za refundiranje utrošenih sredstava Federalnom ministarstvu finansija/Federalnom ministarstvu finansija i o istom podnijeti izvještaj Vladi Federacije Bosne i Hercegovine.

VII

Ova odluka stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Službenim novinama Federacije BiH".

V. broj 958/2012
09. jula 2012. godine
Sarajevo

Premijer
Nermin Nikšić, s. r.

Na temelju članka 19. stavka 2. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 i 8/06), Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, na 9. izvanrednoj sjednici održanoj 09.07.2012. godine, donosi

ODLUKU

O SUFINANCIRANJU NAJNIŽIH MIROVINA, OSTVARENIH POD POVOLJNIJIM UVJETIMA, ČIJI JE IZNOS U ISPLATI ZA LIPANJ 2012. GODINE MANJI OD IZNOSA NAJNIŽE MIROVINE PO ZAKONU O MIROVINSKOM I INVALIDSKOM OSIGURANJU U FEDERACIJI BOSNE I HERCEGOVINE

I

U cilju zaštite umirovljenika čiji je iznos mirovina ostvaren pod povoljnijim uvjetima u isplati za lipanj 2012. godine, manji od iznosa najniže mirovine po Zakonu o mirovinskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06 i 4/09), odobrava se sufinansiranje istih i sredstva za te namjene osigurat će se u iznosu od 464.000,00 KM.

II

Pravo na razliku sredstava iz tačke I ove odluke, imaju umirovljenici čiji je iznos mirovine ostvarene pod povoljnijim uvjetima u isplati za mjesec lipanj 2012. godine, manji od iznosa najniže mirovine ostvarene po Zakonu o mirovinskom i invalidskom osiguranju.

III

Isplata razlike mirovine izvršit će se uz redovnu isplatu mirovina za mjesec lipanj 2012. godine.

IV

Sredstva potrebna za namjene iz tačke I ove odluke, u iznosu od 464.000,00 KM, osigurana su u razdjelu 51, glava 5101, ekonomski kod 614100 - Transfer za MIO/PIO - Minimalne mirovine, Proračuna Federacije Bosne i Hercegovine za 2012. godinu ("Službene novine Federacije BiH", broj 3/12).

V

Za realiziranje ove odluke zadužuju se Federalno ministarstvo finansija/Federalno ministarstvo finansija, Federalno ministarstvo rada i socijalne politike i Federalni zavod za mirovinsko i invalidsko osiguranje, svako u okviru svoje nadležnosti.

VI

Federalni zavod za mirovinsko i invalidsko osiguranje će putem Federalnog ministarstva rada i socijalne politike, podnijeti zahtjev za refundiranje utrošenih sredstava Federalnom ministarstvu finansija/Federalnom ministarstvu finansija i o istom podnijeti izvještaj Vladi Federacije Bosne i Hercegovine.

VII

Ova odluka stupa na snagu narednog dana od dana objave u "Službenim novinama Federacije BiH".

V. broj 958/2012
09. srpnja 2012. godine
Sarajevo

Premijer
Nermin Nikšić, v. r.

1276

Na osnovu člana 19. stav 2. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 i 8/06), Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, na 9. vanrednoj sjednici održanoj 09.07.2012. godine, donosi

ODLUKU

O IZMJENI ODLUKE O ODOBRAVAŃU PRIJENOSA SREDSTAVA SA POSEBNIH NAMJENSKIH TRANSAKCIJSKIH RACHUNA

I

U Odluci o odobravaŃu prijenosa sredstava sa posebnih namjenskih transakcijskih rachuna ("Službene novine Federacije BiH", broj 4/12), u tački III riječi: "od šest mjeseci, od dana stupaŃa na snagu ove odluke" zamjenjuju se riječima: "do 31.12.2012. godine".

II

Ova odluka stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Službenim novinama Federacije BiH".

V. broj 959/2012
09. jula 2012. godine
Sarajevo

Премијер
Нермин Никшић, с. р.

Na osnovu člana 19. stav 2. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br.

1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 i 8/06), Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, na 9. vanrednoj sjednici održanoj 09.07.2012. godine, donosi

**ODLUKU
O IZMJENI ODLUKE O ODOBRAVANJU PRIJENOSA
SREDSTAVA SA POSEBNIH NAMJENSKIH
TRANSAKCIJSKIH RAČUNA**

I

U Odluci o odobravanju prijenosa sredstava sa posebnih namjenskih transakcijskih računa ("Službene novine Federacije BiH", broj 4/12), u tački III riječi: "od šest mjeseci, od dana stupanja na snagu ove odluke" zamjenjuju se riječima: "do 31.12.2012. godine".

II

Ova odluka stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Službenim novinama Federacije BiH".

V. broj 959/2012
09. jula 2012. godine
Sarajevo

Premijer
Nermin Nikšić, s. r.

Na temelju članka 19. stavak 2. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 i 8/06), Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, na 9. izvanrednoj sjednici održanoj 09.07.2012. godine, donosi

**ODLUKU
O IZMJENI ODLUKE O ODOBRAVANJU PRIJENOSA
SREDSTAVA SA POSEBNIH NAMJENSKIH
TRANSAKCIJSKIH RAČUNA**

I

U Odluci o odobravanju prijenosa sredstava sa posebnih namjenskih transakcijskih računa ("Službene novine Federacije BiH", broj 4/12), u tački III riječi: "od šest mjeseci, od dana stupanja na snagu ove odluke" zamjenjuju se riječima: "do 31.12.2012. godine".

II

Ova odluka stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Službenim novinama Federacije BiH".

V. broj 959/2012
09. srpnja 2012. godine
Sarajevo

Premijer
Nermin Nikšić, v. r.

**ФЕДЕРАЛНО МИНИСТАРСТВО
ПОЉОПРИВРЕДЕ, ВОДОПРИВРЕДЕ И
ШУМАРСТВА**

1277

На основу члана 7. став 5., а у вези са ставом 3. овог члана Закона о привредним друштвима ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 23/99, 45/00, 2/02, 6/02 – Исп., 29/03, 68/05, 91/07, 84/08, 88/08 – Исп., 7/09 – Исп. и 63/10), федерални министар пољопривреде, водопривреде и шумарства доноси

ПРАВИЛНИК

**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О
МИНИМАЛНИМ ТЕХНИЧКО-ТЕХНОЛОШКИМ И
КАДРОВСКИМ УСЛОВИМА ЗА ОБАВЉАЊЕ
ПРОИЗВОДЊЕ ОСВЈЕЖАВАЈУЋИХ
БЕЗАЛКОХОЛНИХ ПИЋА, ВОЊНИХ СОКОВА И
СИРУПА И ФЛАШИРАНИХ ВОДА**

Члан 1.

У Правилнику о минималним техничко-технолошким и кадровским условима за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода ("Службене новине Федерације БиХ", број 81/06) у члану 34. став 1. мијења се и гласи:

"Упис у Уписник врши се на основу писмене пријаве произвођача освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода (у даљем тексту: произвођач), коју произвођач подноси кантоналном министарству и рјешења о испуњавању минималних техничко-технолошких и кадровских услова за обављање дјелатности производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода".

Члан 2.

Члан 36. мијења се и гласи:

"Произвођач Федералном министарству пољопривреде, водопривреде и шумарства (у даљем тексту: Министарство) подноси захтјев за издавање рјешења о испуњавању минималних техничко-технолошких и кадровских услова за обављање дјелатности производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода.

Уз захтјев, произвођач прилаже опис технолошког поступка за групе производа, са списком и диспозицијом опреме, употребне дозволе за опрему, те дневни капацитет производног погона за све групе производа."

Члан 3.

У члану 37. додају се нови ст. 3. и 4. који гласе:

"Рјешење важи пет година од дана његовог доношења. Произвођач који посједује рјешење и уписан је у Уписник из члана 1. овога Правилника, дужан је сваку промјену (технолошког поступка, асортимана производа, дневног капацитета производног погона, диспозиције опреме и др.) да пријави Министарству у року од 30 дана од дана настале промјене."

Члан 4.

У члану 38. став 4. мијења се и гласи:

"Трошкови поступка утврђују се појединачним актом који доноси надлежни федерални министар".

Став 5. истог члана мијења се и гласи:

"Трошкове рада у Комисији за кантоналног члана сноси надлежно кантонално министарство."

Члан 5.

Иза члана 38. додаје се нови члан 38а. који гласи:

"Члан 38а.

"За продужење рјешења о испуњавању минималних техничко-технолошких и кадровских услова за обављање дјелатности производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода потребно је Министарству поднијети захтјев најкасније шест мјесеци прије истека рока важења рјешења.

Уз захтјев за продужење рјешења из става 1. овог члана потребно је доставити опис технолошког поступка за групе производа, са списком и диспозицијом опреме, употребне дозволе за опрему, те дневни капацитет производног погона за све групе производа.

У случају да се захтјев за продужење рјешења поднесе након истека рока из става 1. овог члана, Министарство ће провести поступак поновног утврђивања испуњавања услова за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода. У овом случају произвођач је дужан да уплати трошкове утврђивања испуњавања услова у складу са чланом 38. став 4. овог Правилника."

Члан 6.

Члан 39. мијења се и гласи:

"За рјешења донесена прије ступања на снагу овог правилника, произвођачи су дужни најкасније у року од годину дана од ступања на снагу овог правилника да поднесу захтјев за издавање новог рјешења".

Члан 7.

Овај Правилник ступа на снагу наредног дана од дана објаве у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 04-02-1104-1/12

15. јуна 2012. године

Министар

Сарајево

Јерко Иванковић-Лижановић, с. р.

На основу члана 7. став 5., а у веzi са ставом 3. овог члана Закона о привредним друштвима ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 23/99, 45/00, 2/02, 6/02 – Исп., 29/03, 68/05, 91/07, 84/08, 88/08 – Исп., 7/09 – Исп. и 63/10), федерални министар пољопривреде, водопривреде и шумарства доноси

ПРАВИЛНИК

O IZMJENAMA I DOPUNAMA PRAVILNIKA O MINIMALNIM TEHNIČKO-TEHNOLOŠKIM I KADROVSKIM USLOVIMA ZA OBAVLJANJE PROIZVODNJE OSVJEŽAVAJUĆIH BEZALKOHOLNIH PIĆA, VOĆNIH SOKOVA I SIRUPA I FLAŠIRANIH VODA

Члан 1.

У Правилнику о минималним техничко-технолошким и кадровским условима за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода ("Службене новине Федерације БиХ", број 81/06) у члану 34. став 1. мијења се и гласи:

"Упис у Уписник врши се на основу писмене пријаве произвођача освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода (у даљем тексту: произвођач), коју произвођач подноси кантоналном министарству и рјешења о испунјаванју минималних техничко-технолошких и кадровских услова за обављање дјелатности производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода".

Члан 2.

Члан 36. мијења се и гласи:

"Произвођач Федералном министарству пољопривреде, водопривреде и шумарства (у даљем тексту: Министарство) подноси захтјев за издавање рјешења о испунјаванју минималних техничко-технолошких и кадровских услова за обављање дјелатности производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода.

Уз захтјев, произвођач прилаже опис технолошког поступка за групе производа, са списком и диспозицијом опреме, употребне дозволе за опрему, те дневни капацитет производног погона за све групе производа."

Члан 3.

У члану 37. додају се нови ст. 3. и 4. који гласе:

"Рјешење важи пет година од дана његовог доношења.

Произвођач који посједује рјешење и уписан је у Уписник из члана 1. овога Правилника, дужан је сваку промјену (технолошког поступка, асортимана производа, дневног капацитета производног погона, диспозиције опреме и др.) пријавити Министарству у року од 30 дана од дана настале промјене."

Члан 4.

У члану 38. став 4. мијења се и гласи:

"Трошкови поступка утврђују се појединачним актом који доноси надлежни федерални министар".

Став 5. истог члана мијења се и гласи:

"Трошкове рада у Комисији за кантоналног члана сноси надлежно кантонално министарство."

Члан 5.

Иза члана 38. додаје се нови члан 38а. који гласи:

"Члан 38а.

"За продужење рјешења о испунјаванју минималних техничко-технолошких и кадровских услова за обављање дјелатности производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода потребно је Министарству поднјети захтјев најкасније шест мјесеци прије истека рока важења рјешења.

Уз захтјев за продужење рјешења из става 1. овог члана потребно је доставити опис технолошког поступка за групе производа, са списком и диспозицијом опреме, употребне дозволе за опрему, те дневни капацитет производног погона за све групе производа.

У случају да се захтјев за продужење рјешења поднесе након истека рока из става 1. овог члана, Министарство ће провести поступак поновног утврђивања испунјаванја услова за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода. У овом случају произвођач је дужан уплатити трошкове утврђивања испунјаванја услова у складу са чланом 38. став 4. овог Правилника."

Члан 6.

Члан 39. мијења се и гласи:

"За рјешења донесена прије ступања на снагу овог правилника, произвођачи су дужни најкасније у року од годину дана од ступања на снагу овог правилника поднјети захтјев за издавање новог рјешења".

Члан 7.

Овај Правилник ступа на снагу наредног дана од дана објаве у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 04-02-1104-1/12

15. јуна 2012. године

Сарајево

Министар

Јерко Иванковић-Лижановић, с. р.

Темелјем чланка 7. став 5., а у веzi са ставком 3. овог чланка Закона о господарским друштвима ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 23/99, 45/00, 2/02, 6/02 – Исп., 29/03, 68/05, 91/07, 84/08, 88/08 – Исп., 7/09 – Исп. и 63/10), федерални министар пољопривреде, водопривреде и шумарства доноси

ПРАВИЛНИК

O IZMJENAMA I DOPUNAMA PRAVILNIKA O MINIMALNIM TEHNIČKO-TEHNOLOŠKIM I KADROVSKIM UVJETIMA ZA OBAVLJANJE PROIZVODNJE OSVJEŽAVAJUĆIH BEZALKOHOLNIH PIĆA, VOĆNIH SOKOVA I SIRUPA I FLAŠIRANIH VODA

Чланак 1.

У Правилнику о минималним техничко-технолошким и кадровским увјетима за обављање производње освјежавајућих

bezalkoholnih pića, voćnih sokova i sirupa i flaširanih voda ("Службене новине Федерације БиХ", број 81/06) у чланку 34. ставак 1. мијенја се и гласи:

"Упис у Уписник врши се на основу писмене пријаве произвођача освјежавajuћих безалкохолних пића, воћних сокoва и сирупа и флашираних вода (у даљњем тексту: произвођач), коју произвођач подноси кантоналном министарству и рјешења о испунјаванју минималних техничко-технолошких и кадровских увјета за обављање дјелатности производње освјежавajuћих безалкохолних пића, воћних сокoва и сирупа и флашираних вода".

Чланак 2.

Чланак 36. мијенја се и гласи:

"Произвођач Федералном министарству пољопривреде, водoprивреде и шумарства (у даљњем тексту: Министарство) подноси захтјев за издавање рјешења о испунјаванју минималних техничко-технолошких и кадровских увјета за обављање дјелатности производње освјежавajuћих безалкохолних пића, воћних сокoва и сирупа и флашираних вода.

Уз захтјев, произвођач прилаже опис технолошког поступка за skupине производа, са списком и диспозицијом опреме, употребне дозволе за опрему, те дневни капацитет производног погона за све skupине производа."

Чланак 3.

У чланку 37. додају се нови ст. 3. и 4. који гласе:

"Рјешење важи пет година од дана његовог доношења.

Произвођач који посједује рјешење и уписан је у Уписник из чланка 1. овога Правилника, дужан је сваку промјену (технолошког поступка, аsortимана производа, дневног капацитета производног погона, диспозиције опреме и др.) пријавити Министарству у року од 30 дана од дана настале промјене."

Чланак 4.

У чланку 38. ставак 4. мијенја се и гласи:

"Трошкови поступка утврђују се појединачним актом који доноси надлежни федерални министар".

Ставак 5. истог чланка мијенја се и гласи:

"Трошкове рада у Повјеренству за кантоналног члана сноси надлежно кантонално министарство."

Чланак 5.

Иза чланка 38. додаје се нови чланак 38а. који гласи:

"Чланак 38а.

"За продужење рјешења о испунјаванју минималних техничко-технолошких и кадровских увјета за обављање дјелатности производње освјежавajuћих безалкохолних пића, воћних сокoва и сирупа и флашираних вода потребно је Министарству поднијети захтјев најкасније шест мјесеци прије истека рока важења рјешења.

Уз захтјев за продужење рјешења из ставка 1. овога чланка потребно је доставити опис технолошког поступка за skupине производа, са списком и диспозицијом опреме, употребне дозволе за опрему, те дневни капацитет производног погона за све skupине производа.

У случају да се захтјев за продужење рјешења поднесе након истека рока из ставка 1. овога чланка, Министарство ће провести поступак поновног утврђивања испунјаванја увјета за обављање производње освјежавajuћих безалкохолних пића, воћних сокoва и сирупа и флашираних вода. У овом случају произвођач је дужан уплатити трошкове утврђивања испунјаванја увјета у складу са чланком 38. ставак 4. овога Правилника "

Чланак 6.

Чланак 39. мијенја се и гласи:

"За рјешења донесена прије ступања на снагу овога Правилника, произвођачи су дужни најкасније у року од годину

дана од ступања на снагу овога Правилника поднијети захтјев за издавање новог рјешења".

Чланак 7.

Овај Правилник ступа на снагу наредног дана од дана објаве у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 04-02-1104-1/12

15. липња 2012. године

Сарајево

Министар

Јерко Ивanković-Лижановић, в. г.

ФЕДЕРАЛНО МИНИСТАРСТВО РАДА И СОЦИЈАЛНЕ ПОЛИТИКЕ

1278

На основу чл. 18.ц и 18.п Закона о основама социјалне заштите, заштите цивилних жртава рата и заштите породице са дјецом ("Службене новине Федерације БиХ", број 36/09, 54/04, 39/09 и 14/09), федерални министар рада и социјалне политике доноси

УПУТСТВО

О ИЗМЈЕНИ УПУТСТВА О НАЧИНУ ИСПЛАТЕ НОВЧАНИХ ПРИМАЊА ЛИЦА СА ИНВАЛИДИТЕТОМ И О НАЧИНУ ВОЂЕЊА ЕВИДЕНЦИЈЕ О КОРИСНИЦИМА ПРАВА

1. У Упутству о начину исплате новчаних примања лица са инвалидитетом и о начину вођења евиденције о корисницима права ("Службене новине Федерације БиХ", број 46/05) тачка 9. мијења се и гласи:

"9. Надлежне службе одговорне су за вођење, праћење и евидентирање свих промјена од утицаја на остваривање права корисника.

Одговорна лица у надлежним службама дужна су организовати и обезбиједити редовно праћење свих промјена која утичу на остваривање права корисника (смрт корисника, промјена мјеста пребивалишта или боравишта и сл.) и благовремено евидентирати настале промјене у личном картону-картици исплата корисника, као и донијети одговарајући управни акт у вези са насталом промјеном.

Одговорна лица у надлежним службама дужна су, најмање једанпут мјесечно, организовати и обезбиједити одговарајући увид у матичне књиге умрлих које се воде у опћинама у којима је сједиште надлежне службе те уколико, након провјере, утврде да је наступила смрт корисника права одмах евидентирати промјену у картици исплата и донијети рјешење о престанку права. Одговорна лица у надлежним службама дужна су сваког мјесеца, најкасније до 15. текућег мјесеца, доставити Федералном министарству писмени извјештај о радњама подузетим у циљу провјере корисника и евентуалним промјенама које утичу на остваривање права корисника, за претходни мјесец.

У случају да одговорно лице не подуме радње утврђене ставом 2, 3. и 4. ове тачке чини прекршај у складу са чланом 98. став 1, алинеја 2. Закона о основама социјалне заштите, заштите цивилних жртава рата и заштите породице са дјецом и против њега ће бити покренут прекршајни поступак, а писмено ће се обавијестити и оснивач надлежне службе ради покретања његове одговорности у вези са функцијом коју обавља као и надлежни инспекцијски органи".

2. Ово Упутство ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 06-02/1-2078/12

06. јула 2012. године

Министар

Вјекослав Чамбер, с. р.

Na osnovu čl. 18.c i 18.p Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom ("Службене новине Федерације БиХ", број 36/09, 54/04, 39/09 i 14/09), федерални министар рада и социјалне политике donosi

**UPUTSTVO
O IZMJENI UPUTSTVA O NAČINU ISPLATE
NOVČANIH PRIMANJA LICA SA INVALIDITETOM I
O NAČINU VOĐENJA EVIDENCIJE O KORISNICIMA
PRAVA**

1. U Uputstvu o načinu isplate novčanih primanja lica sa invaliditetom i o načinu vođenja evidencije o korisnicima prava ("Службене новине Федерације БиХ", број 46/05), таčka 9. mijenja se i glasi:

"9. Nadležne službe odgovorne su za vođenje, praćenje i evidentiranje svih promjena od uticaja na ostvarivanje prava korisnika.

Odgovorna lica u nadležnim službama dužna su organizovati i obezbijediti redovno praćenje svih promjena koja utiču na ostvarivanje prava korisnika (smrt korisnika, promjena mjesta prebivališta ili boravišta i sl.) i blagovremeno evidentirati nastale promjene u ličnom kartonu-kartici isplata korisnika, kao i donijeti odgovarajući upravni akt u vezi sa nastalom promjenom.

Odgovorna lica u nadležnim službama dužna su, najmanje jedanput mjesečno, organizovati i obezbijediti odgovarajući uvid u matične knjige umrlih koje se vode u općinama u kojima je sjedište nadležne službe te ukoliko, nakon provjere, utvrde da je nastupila smrt korisnika prava odmah evidentirati promjenu u kartici isplata i donijeti rješenje o prestanku prava. Odgovorna lica u nadležnim službama dužna su svakog mjeseca, najkasnije do 15 tekućeg mjeseca, dostaviti Federalnom ministarstvu pismeni izvještaj o radnjama poduzetim u cilju provjere korisnika i eventualnim promjenama koje utiču na ostvarivanje prava korisnika, za prethodni mjesec.

U slučaju da odgovorno lice ne poduzme radnje utvrđene stavom 2., 3. i 4. ove tačke čini prekršaj u skladu sa članom 98. stav 1., alineja 2. Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom i protiv njega će biti pokrenut prekršajni postupak, a pismeno će se obavijestiti i osnivač nadležne službe radi pokretanja njegove odgovornosti u vezi sa funkcijom koju obavlja kao i nadležni inspekcijски organi".

2. Ovo Uputstvo stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 06-02/1-2078/12
06. јула 2012. године

Министар
Вјекослав Ћамбер, s. r.

Na temelju čl. 18.c i 18.p Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom ("Службене новине Федерације БиХ", број 36/09, 54/04, 39/09 i 14/09), федерални министар рада и социјалне политике donosi

**UPUTSTVO
O IZMJENI UPUTSTVA O NAČINU ISPLATE
NOVČANIH PRIMANJA OSOBA SA INVALIDITETOM
I O NAČINU VOĐENJA EVIDENCIJE O KORISNICIMA
PRAVA**

1. U Uputstvu o načinu isplate novčanih primanja osoba sa invaliditetom i o načinu vođenja evidencije o korisnicima prava ("Службене новине Федерације БиХ", број 46/05), тоčka 9. mijenja se i glasi:

"9. Nadležne službe odgovorne su za vođenje, praćenje i evidentiranje svih promjena od utjecaja na ostvarivanje prava korisnika.

Odgovorne osobe u nadležnim službama dužne su organizirati i osigurati redovno praćenje svih promjena koje utječu na ostvarivanje prava korisnika (smrt korisnika, promjena mjesta prebivališta ili boravišta i sl.) i pravovremeno evidentirati nastale promjene u ličnom kartonu-kartici isplata korisnika, kao i donijeti odgovarajući upravni akt u svezi sa nastalom promjenom.

Odgovorne osobe u nadležnim službama dužne su, najmanje jedanput mjesečno, organizirati i osigurati odgovarajući uvid u matične knjige umrlih koje se vode u općinama u kojima je sjedište nadležne službe te ukoliko, nakon provjere, utvrde da je nastupila smrt korisnika prava odmah evidentirati promjenu u kartici isplata i donijeti rješenje o prestanku prava. Odgovorne osobe u nadležnim službama dužne su svakog mjeseca, najkasnije do 15. tekućeg mjeseca, dostaviti Federalnom ministarstvu pismeno izvješće o radnjama poduzetim u cilju provjere korisnika i eventualnim promjenama koje utječu na ostvarivanje prava korisnika, za prethodni mjesec.

U slučaju da odgovorna osoba ne poduzme radnje utvrđene stavkom 2., 3. i 4. ove tačke čini prekršaj sukladno članku 98. stavak 1, alineja 2. Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite obitelji sa djecom i protiv njega će biti pokrenut prekršajni postupak, a pismeno će se obavijestiti i utemeljitelj nadležne službe radi pokretanja njegove odgovornosti u svezi sa funkcijom koju obavlja kao i nadležni inspekcijски organi".

2. Ovo Uputstvo stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 06-02/1-2078/12
06. српња 2012. године

Министар
Вјекослав Ћамбер, v. r.

**ФЕДЕРАЛНО МИНИСТАРСТВО
ЗДРАВСТВА**

1279

На основу члана 184. став 7, а у вези са чланом 236. став 1. алинеја 36. Закона о здравственој заштити ("Службене новине Федерације БиХ", број 46/10), федерални министар здравства доноси

**ПРАВИЛНИК
О НАЧИНУ, ПОСТУПКУ И УСЛОВИМА, КАО И
ДРУГИМ ПИТАЊИМА ОД ЗНАЧАЈА ЗА
ОРГАНИЗОВАЊЕ И ОБАВЉАЊЕ ДОПУНСКОГ
РАДА ЗДРАВСТВЕНИХ РАДНИКА У
ЗДРАВСТВЕНОЈ УСТАНОВИ ИЛИ ПРИВАТНОЈ
ПРАКСИ**

I – ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим правилником уређује се начин, поступак и услови, као и друга питања од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених радника у здравственој установи или приватној пракси.

Члан 2.

Послове у својој струци допунским радом обављају здравствени радници који испуњавају увјете прописане Законом о здравственој заштити ("Службене новине Федерације БиХ", број 46/10), (у даљем тексту: Закон), као и овим правилником, и то здравствени радници са завршеним медицинским, стоматолошким, фармацеутским, фармацеутско-биохемијским факултетом, који су

специјалисти и који имају најмање десет година радног стажа у звању специјалисте.

Изузетно од става 1. овог члана, послове у својој струци допунским радом, могу обављати здравствени радници са завршеним медицинским, стоматолошким, фармацеутским, фармацеутско-биохемијским факултетом-специјалисти с магистеријем или докторатом из медицинских, стоматолошких или фармацеутских наука и без посједовања десет година радног стажа у звању специјалисте.

Изузетно, од ст. 1. и 2. овог члана, послове допунског рада у здравственим установама терцијарног нивоа здравствене заштите могу обављати само здравствени радници са завршеним медицинским, стоматолошким, фармацеутским, фармацеутско-биохемијским факултетом, који су специјалисти, који имају десет година радног стажа у звању специјалисте и који су изабрани у наставно звање ванредног или редовног професора односно доцента на медицинском, стоматолошком или фармацеутском факултету.

II – НАЧИН ОБАВЉАЊА ДОПУНСКОГ РАДА

Члан 3.

Здравствени радници из члана 2. овог правилника допунски рад могу обављати:

- у јавној здравственој установи у којој су упослени у сталном радном односу,
- у другој здравственој установи, у свим облицима својине,
- код здравственог радника исте специјалности који обавља регистровану приватну праксу.

Уколико је приватна пракса из става 1. алинеја 3. овог члана организована као властита приватна пракса здравственог радника из члана 2. овог правилника, обавезно је да иста испуњава услове прописане Законом и прописима донијетим на основу тог закона, изузев услова из члана 162. став 1. тачка 6. Закона.

Испуњавање услова из става 2. овог члана утврђује надлежно кантонално министарство здравства, сагласно члану 165. Закона, као и прописима донијетим на основу тог закона.

III – ПОСТУПАК И УСЛОВИ ЗА ОДОБРАВАЊЕ ОБАВЉАЊА ДОПУНСКОГ РАДА

Члан 4.

Обављање допунског рада сагласно Закону и овом правилнику одобрава директор здравствене установе у којој је здравствени радник запослен у сталном радном односу, по претходно прибављеном мишљењу Комисије за допунски рад (у даљем тексту: Комисија) коју формира свака здравствена установа.

Комисију из става 1. овог члана формира директор која броји најмање пет чланова и коју чине здравствени радници са завршеним медицинским, стоматолошким, фармацеутским, фармацеутско-биохемијским факултетом, у зависности о дјелатности здравствене установе, који су, у правилу, специјалисти и који имају најмање десет година радног стажа, као и дипл. правник.

Приликом формирања комисије из става 1. овог члана поштоват ће се принцип одражавања равноправне заступљености оба пола.

Мандат, начин избора, као и начин финансирања Комисије из става 1. овог члана уређује се статутом здравствене установе.

Пословником о раду Комисије ближе се уређује организација и начин рада, као и начин гласања Комисије.

Пословник из става 5. овог члана подлијеже сагласности директора.

Изузетно, од става 1. овог члана у случају обављања допунског рада од стране директора здравствене установе, исти одобрава управни одбор здравствене установе у складу са одредбама Закона и овим правилником.

Члан 5.

Здравствени радник, као будући носилац одобрења за допунски рад, подноси захтјев за одобравање допунског рада директору здравствене установе код које је упослен у сталном радном односу.

У случају да захтјев из става 1. овог члана подноси директор здравствене установе исти се доставља управном одбору здравствене установе на надлежно поступање.

Уз захтјев из ст. 1. и 2. овог члана подноси се сљедећа документација:

- диплома о завршеном факултету здравственог усмјерења,
- увјерење о положеном стручном испиту,
- увјерење о положеном специјалистичком испиту,
- потврда о десетогодишњем радном стажу у звању специјалисте или доказ да је специјалист са магистеријем или докторатом из медицинских наука,
- доказ да су изабрани у наставно звање редовног или ванредног професора односно доцента на медицинском, стоматолошком или фармацеутском факултету, уколико допунски рад обављају у здравственој установи терцијарног нивоа здравствене заштите,
- позитивно мишљење надлежне коморе,
- позитивно мишљење Стручног вијећа здравствене установе издато на основу члана 74. став 1. алинеја 7. Закона, и то само у случају одобравања допунског рада здравствених радника који је од посебног интереса за грађане и рад здравствене установе,
- важеће рјешење о регистрацији здравствене установе односно приватне праксе у којој ће обављати допунски рад,
- изјава о прецизирању послова које ће здравствени радник обављати допунским радом,
- изјава о прецизирању времена у којем ће се обављати допунски рад,
- изјава подносиоца захтјева да ће допунски рад обављати само код једног послодавца.

Члан 6.

У случајевима одобравања допунског рада здравственом раднику предвиђеним у члану 3. став 1. алинеја 1. овог правилника, посебно се цијени и испуњавање сљедећих услова:

- ако је због ограничених капацитета у кориштењу расположиве медицинско-техничке опреме и/или ограниченог броја здравствених радника одређене струке, отежано остваривање здравствене заштите у јавној здравственој установи, при проведби дијагностичких, терапијских и рехабилитацијских поступака који се финансирају из средстава обавезног здравственог осигурања,
- ако допунски рад не утиче на организацију рада појединих дјелатности или здравствене установе као цјелине у којој је здравствени радник упослен у сталном радном односу.

Члан 7.

На основу поднијетог документираног захтјева из члана 5. става 1. овог правилника, Комисија цијени достављену документацију и издаје мишљење о оправданости одобравања обављања допунског рада здравственом раднику или доноси мишљење о неоснованости обављања допунског рада.

У случајевима када је захтјев поднио директор здравствене установе није потребно прибављати мишљење Комисије, већ се захтјев просљеђује управном одбору здравствене установе на надлежно поступање.

Мишљење из става 1. овог члана Комисија доноси у року од 15 дана од дана уредно примљеног документираног захтјева и исто одмах доставља директору здравствене установе на надлежно поступање.

Комисија је дужна водити евиденцију о издатим мишљењима из става 1. овог члана.

Члан 8.

По претходно прибављеном мишљењу Комисије из члана 7. овог правилника, директор здравствене установе одобрава обављање допунског рада здравственом раднику, и то у року од 15 дана од дана пријема мишљења Комисије на документираног захтјев.

Уколико је захтјев из става 1. овог члана поднио директор здравствене установе, одобравање обављања допунског рада здравственом раднику, одобрава управни одбор здравствене установе, у року од 30 дана од дана пријема документираног захтјева.

У случајевима одобравања допунског рада здравственом раднику, одобрење за обављање допунског рада издаје се у форми рјешења.

Уколико је допунски рад одобрен директору здравствене установе, одлуку о одобрењу обављања допунског рада доноси управни одбор здравствене установе.

Члан 9.

У случају неодобравања допунског рада здравственом раднику, директор, по претходно прибављеном мишљењу Комисије, доноси рјешење којим се захтјев за обављање допунског рада одбија као неоснован.

Против рјешења из става 1. овог члана може се изјавити приговор управном одбору здравствене установе у смислу члана 65. став 1. алинеја 12. Закона.

Изузетно, од ст. 1. и 2. овог члана, у случају неодобравања допунског рада директору здравствене установе, управни одбор здравствене установе доноси одлуку којом се захтјев одбија.

Одлука управног одбора здравствене установе донијета по приговору из става 2. овог члана односно одлука донијета у смислу става 3. овог члана је коначна и иста се може побити тужбом код надлежног суда.

Члан 10.

Допунски рад одобрен здравственом раднику сагласно Закону и овом правилнику може се обављати само код једне здравствене установе односно приватне праксе.

IV – ОБАВЕЗЕ ПО ОСНОВУ ДОПУНСКОГ РАДА

Члан 11.

Здравствене услуге које се пружају допунским радом, не могу се финансирати из средстава обавезног здравственог осигурања, изузев у случају предвиђеном чланом 184. став 1. тачка 2. Закона.

У случајевима из става 1. овог члана, када се, изузетно, здравствене услуге могу финансирати средствима здравственог осигурања, мора се примјењивати важећи

цјеновник здравствених услуга завода здравственог осигурања.

Члан 12.

Здравствене установе чији запосленици обављају допунски рад у складу са Законом и овом правилнику, дужни су редовно извјештавати надлежно кантонално министарство здравства, надлежне коморе, као и надлежне инспекције о закљученим уговорима о допунском раду, те свим промјенама које настану у провођењу ових уговора.

Члан 13.

Здравствени радник који обавља послове у својој струци допунским радом сагласно Закону и овом правилнику, дужан је водити евиденције о пруженим здравственим услугама, утврђеним обољењима, стањима и повредама, као и друге евиденције предвиђене посебним законом из ове области, те податке из евиденција редовно достављати надлежном заводу за јавно здравство кантона, сагласно Закону о евиденцијама у области здравства ("Службене новине Федерације БиХ", број 37/12).

V – ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 14.

Надлежне коморе дужне су у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог правилника донијети опће акте на основу којих издају мишљење о обављању допунског рада, у складу са одредбама Закона и овог правилника.

Здравствене установе дужне су у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог правилника формирати Комисију сагласно одредби члана 4. овог правилника.

Члан 15.

Здравствени радник који је носилац одобрења за допунски рад издатог на основу прописа који су били у примјени прије ступања на снагу овог правилника, дужни су се ускладити са одредбама овог правилника, у року од 24 мјесеца од дана ступања на снагу правилника.

Члан 16.

Даном ступања на снагу овог правилника престаје важити Правилник о условима за рад здравствених радника изван пуног радног времена ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 2/00, 23/01, 38/03 и 11/04 - Пречишћени текст 1/05).

Члан 17.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објаве у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 01-37-4342/12
09. јула 2012. године
Сарајево

Министар
Проф. др **Русмир Месиховић**, с. р.

Na osnovu člana 184. stav 7, a u vezi sa članom 236. stav 1. alineja 36. Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), federalni ministar zdravstva donosi

PRAVILNIK**O NAČINU, POSTUPKU I UVJETIMA, KAO I DRUGIM PITANJIMA OD ZNAČAJA ZA ORGANIZIRANJE I OBAVLJANJE DOPUNSKOG RADA ZDRAVSTVENIH RADNIKA U ZDRAVSTVENOJ USTANOVI ILI PRIVATNOJ PRAKSI****I – OSNOVNE ODREDBE**

Члан 1.

Ovim pravilnikom uređuje se način, postupak i uvjeti, kao i druga pitanja od značaja za organiziranje i obavljanje

dopunskog rada zdravstvenih radnika u zdravstvenoj ustanovi ili privatnoj praksi.

Član 2.

Poslove u svojoj struci dopunskim radom obavljaju zdravstveni radnici koji ispunjavaju uvjete propisane Zakonom o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), (u daljem tekstu: Zakon), kao i ovim pravilnikom, i to zdravstveni radnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biohemijskim fakultetom, koji su specijalisti i koji imaju najmanje deset godina radnog staža u zvanju specijaliste.

Izuzetno od stava 1. ovog člana, poslove u svojoj struci dopunskim radom, mogu obavljati zdravstveni radnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biohemijskim fakultetom-specijalisti s magisterijem ili doktoratom iz medicinskih, stomatoloških ili farmaceutskih nauka i bez posjedovanja deset godina radnog staža u zvanju specijaliste.

Izuzetno, od st. 1. i 2. ovog člana, poslove dopunskog rada u zdravstvenim ustanovama tercijarnog nivoa zdravstvene zaštite mogu obavljati samo zdravstveni radnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biohemijskim fakultetom, koji su specijalisti, koji imaju deset godina radnog staža u zvanju specijaliste i koji su izabrani u nastavno zvanje vanrednog ili redovnog profesora odnosno docenta na medicinskom, stomatološkom ili farmaceutskom fakultetu.

II – NAČIN OBAVLJANJA DOPUNSKOG RADA

Član 3.

Zdravstveni radnici iz člana 2. ovog pravilnika dopunski rad mogu obavljati:

- u javnoj zdravstvenoj ustanovi u kojoj je uposlen u stalnom radnom odnosu,
- u drugoj zdravstvenoj ustanovi, u svim oblicima svojine,
- kod zdravstvenog radnika iste specijalnosti koji obavlja registrovanu privatnu praksu.

Ukoliko je privatna praksa iz stava 1. alineja 3. ovog člana organizovana kao vlastita privatna praksa zdravstvenog radnika iz člana 2. ovog pravilnika, obavezno je da ista ispunjava uvjete propisane Zakonom i propisima donijetim na osnovu tog zakona, izuzev uvjeta iz člana 162. stav 1. tačka 6. Zakona.

Ispunjavanje uvjeta iz stava 2. ovog člana utvrđuje nadležno kantonalno ministarstvo zdravstva, saglasno članu 165. Zakona, kao i propisima donijetim na osnovu tog zakona.

III – POSTUPAK I UVJETI ZA ODOBRAVANJE OBAVLJANJA DOPUNSKOG RADA

Član 4.

Obavljanje dopunskog rada saglasno Zakonu i ovom pravilniku odobrava direktor zdravstvene ustanove u kojoj je zdravstveni radnik zaposlen u stalnom radnom odnosu, po prethodno pribavljenom mišljenju Komisije za dopunski rad (u daljem tekstu: Komisija) koju formira svaka zdravstvena ustanova.

Komisiju iz stava 1. ovog člana formira direktor koja broji najmanje pet članova i koju čine zdravstveni radnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biohemijskim fakultetom, u ovisnosti o djelatnosti zdravstvene ustanove, koji su, u pravilu, specijalisti i koji imaju najmanje deset godina radnog staža, kao i dipl. pravnik.

Prilikom formiranja komisije iz stava 1. ovog člana poštovat će se princip odražavanja ravnopravne zastupljenosti oba spola.

Mandat, način izbora, kao i način finansiranja Komisije iz stava 1. ovog člana uređuje se statutom zdravstvene ustanove.

Poslovnikom o radu Komisije bliže se uređuje organizacija i način rada, kao i način glasanja Komisije.

Poslovnik iz stava 5. ovog člana podliježe saglasnosti direktora.

Izuzetno, od stava 1. ovog člana u slučaju obavljanja dopunskog rada od strane direktora zdravstvene ustanove, isti odobrava upravni odbor zdravstvene ustanove u skladu sa odredbama Zakona i ovim pravilnikom.

Član 5.

Zdravstveni radnik, kao budući nositelj odobrenja za dopunski rad, podnosi zahtjev za odobranje dopunskog rada direktoru zdravstvene ustanove kod koje je uposlen u stalnom radnom odnosu.

U slučaju da zahtjev iz stava 1. ovog člana podnosi direktor zdravstvene ustanove isti se dostavlja upravnom odboru zdravstvene ustanove na nadležno postupanje.

Uz zahtjev iz st. 1. i 2. ovog člana podnosi se sljedeća dokumentacija:

- diploma o završenom fakultetu zdravstvenog usmjerenja,
- uvjerenje o položenom stručnom ispitu,
- uvjerenje o položenom specijalističkom ispitu,
- potvrda o desetogodišnjem radnom stažu u zvanju specijaliste ili dokaz da je specijalist s magisterijem ili doktoratom iz medicinskih nauka,
- dokaz da su izabrani u nastavno zvanje redovnog ili vanrednog profesora odnosno docenta na medicinskom, stomatološkom ili farmaceutskom fakultetu, ukoliko dopunski rad obavljaju u zdravstvenoj ustanovi tercijarnog nivoa zdravstvene zaštite,
- pozitivno mišljenje nadležne komore,
- pozitivno mišljenje Stručnog vijeća zdravstvene ustanove izdato na osnovu člana 74. stav 1. alineja 7. Zakona, i to samo u slučaju odobranja dopunskog rada zdravstvenih radnika koji je od posebnog interesa za građane i rad zdravstvene ustanove,
- važeće rješenje o registraciji zdravstvene ustanove odnosno privatne prakse u kojoj će obavljati dopunski rad,
- izjava o preciziranju poslova koje će zdravstveni radnik obavljati dopunskim radom,
- izjava o preciziranju vremena u kojem će se obavljati dopunski rad,
- izjava podnosioca zahtjeva da će dopunski rad obavljati samo kod jednog poslodavca.

Član 6.

U slučajevima odobranja dopunskog rada zdravstvenom radniku predviđenim u članu 3. stav 1. alineja 1. ovog pravilnika, posebno se cijeni i ispunjavanje sljedećih uvjeta:

- ako je zbog ograničenih kapaciteta u korištenju raspoložive medicinsko-tehničke opreme i/ili ograničenog broja zdravstvenih radnika određene struke, otežano ostvarivanje zdravstvene zaštite u javno zdravstvenoj ustanovi, pri provedbi dijagnostičkih, terapijskih i rehabilitacijskih postupaka koji se finansiraju iz sredstava obaveznog zdravstvenog osiguranja,
- ako dopunski rad ne utiče na organizaciju rada pojedinih djelatnosti ili zdravstvene ustanove kao cjeline u kojoj je zdravstveni radnik uposlen u stalnom radnom odnosu.

Član 7.

Na osnovu podnijetog dokumentiranog zahtjeva iz člana 5. stava 1. ovog pravilnika, Komisija cijeni dostavljenu dokumentaciju i izdaje mišljenje o opravdanosti odobravanja obavljanja dopunskog rada zdravstvenom radniku ili donosi mišljenje o neosnovanosti obavljanja dopunskog rada.

U slučajevima kada je zahtjev podnio direktor zdravstvene ustanove nije potrebno pribavljati mišljenje Komisije, već se zahtjev prosljeđuje upravnom odboru zdravstvene ustanove na nadležno postupanje.

Mišljenje iz stava 1. ovog člana Komisija donosi u roku od 15 dana od dana uredno primljenog dokumentiranog zahtjeva i isto odmah dostavlja direktoru zdravstvene ustanove na nadležno postupanje.

Komisija je dužna voditi evidenciju o izdatim mišljenjima iz stava 1. ovog člana.

Član 8.

Po prethodno pribavljenom mišljenju Komisije iz člana 7. ovog pravilnika, direktor zdravstvene ustanove odobrava obavljanje dopunskog rada zdravstvenom radniku, i to u roku od 15 dana od dana prijema mišljenja Komisije na dokumentirani zahtjev.

Ukoliko je zahtjev iz stava 1. ovog člana podnio direktor zdravstvene ustanove, odobravanje obavljanja dopunskog rada zdravstvenom radniku, odobrava upravni odbor zdravstvene ustanove, u roku od 30 dana od dana prijema dokumentiranog zahtjeva.

U slučajevima odobravanja dopunskog rada zdravstvenom radniku, odobrenje za obavljanje dopunskog rada izdaje se u formi rješenja.

Ukoliko je dopunski rad odobren direktoru zdravstvene ustanove, odluku o odobrenju obavljanja dopunskog rada donosi upravni odbor zdravstvene ustanove.

Član 9.

U slučaju neodobravanja dopunskog rada zdravstvenom radniku, direktor, po prethodno pribavljenom mišljenju Komisije, donosi rješenje kojim se zahtjev za obavljanje dopunskog rada odbija kao neosnovan.

Protiv rješenja iz stava 1. ovog člana može se izjaviti prigovor upravnom odboru zdravstvene ustanove u smislu člana 65. stav 1. alineja 12. Zakona.

Izuzetno, od st. 1. i 2. ovog člana, u slučaju neodobravanja dopunskog rada direktoru zdravstvene ustanove, upravni odbor zdravstvene ustanove donosi odluku kojom se zahtjev odbija.

Odluka upravnog odbora zdravstvene ustanove donijeta po prigovoru iz stava 2. ovog člana odnosno odluka donijeta u smislu stava 3. ovog člana je konačna i ista se može pobijati tužbom kod nadležnog suda.

Član 10.

Dopunski rad odobren zdravstvenom radniku saglasno Zakonu i ovom pravilniku može se obavljati samo kod jedne zdravstvene ustanove odnosno privatne prakse.

IV – OBAVEZE PO OSNOVU DOPUNSKOG RADA

Član 11.

Zdravstvene usluge koje se pružaju dopunskim radom, ne mogu se finansirati iz sredstava obaveznog zdravstvenog osiguranja, izuzev u slučaju predviđenom članom 184. stav 1. tačka 2. Zakona.

U slučajevima iz stava 1. ovog člana, kada se, izuzetno, zdravstvene usluge mogu finansirati sredstvima zdravstvenog osiguranja, mora se primjenjivati važeći cjenovnik zdravstvenih usluga zavoda zdravstvenog osiguranja.

Član 12.

Zdravstvene ustanove čiji zaposlenici obavljaju dopunski rad u skladu sa Zakonom i ovom pravilniku, dužni su redovno izvještavati nadležno kantonalno ministarstvo zdravstva, nadležne komore, kao i nadležne inspekcije o zaključenim ugovorima o dopunskom radu, te svim promjenama koje nastanu u provođenju ovih ugovora.

Član 13.

Zdravstveni radnik koji obavlja poslove u svojoj struci dopunskim radom saglasno Zakonu i ovom pravilniku, dužan je voditi evidencije o pruženim zdravstvenim uslugama, utvrđenim oboljenjima, stanjima i povredama, kao i druge evidencije predviđene posebnim zakonom iz ove oblasti, te podatke iz evidencija redovno dostavljati ovlaštenom zavodu za javno zdravstvo kantona, saglasno Zakonu o evidencijama u oblasti zdravstva ("Službene novine Federacije BiH", broj 37/12).

V – PRELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Član 14.

Nadležne komore dužne su u roku od 30 dana od dana stupanja na snagu ovog pravilnika donijeti opće akte na osnovu kojih izdaju pozitivno mišljenje o obavljanju dopunskog rada, u skladu sa odredbama Zakona i ovog pravilnika.

Zdravstvene ustanove dužne su u roku od 30 dana od dana stupanja na snagu ovog pravilnika formirati Komisiju saglasno odredbi člana 4. ovog pravilnika.

Član 15.

Zdravstveni radnik koji je nositelj odobrenja za dopunski rad izdatog na osnovu propisa koji su bili u primjeni prije stupanja na snagu ovog pravilnika, dužni su se uskladiti sa odredbama ovog pravilnika, u roku od 24 mjeseca od dana stupanja na snagu pravilnika.

Član 16.

Danom stupanja na snagu ovog pravilnika prestaje važiti Pravilnik o uslovima za rad zdravstvenih radnika izvan punog radnog vremena ("Službene novine Federacije BiH", br. 2/00, 23/01, 38/03 i 11/04 - Prečišćeni tekst 1/05).

Član 17.

Ovaj pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objave u "Službenim novinama Federacije BiH".

Broj 01-37-4342/12
09. jula 2012. godine
Sarajevo

Ministar
Prof. dr. **Rusmir Mesihović**, s. r.

Temeljem članka 184. stavak 7, a u svezi sa člankom 236. stavak 1. alineja 36. Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), federalni ministar zdravstva donosi

**PRAVILNIK
O NAČINU, POSTUPKU I UVJETIMA, KAO I DRUGIM
PITANJIMA OD ZNAČAJA ZA ORGANIZIRANJE I
OBAVLJANJE DOPUNSKOG RADA ZDRAVSTVENIH
DJELATNIKA U ZDRAVSTVENOJ USTANOVI ILI
PRIVATNOJ PRAKSI**

I – TEMELJNE ODREDBE

Članak 1.

Ovim pravilnikom uređuje se način, postupak i uvjeti, kao i druga pitanja od značaja za organiziranje i obavljanje dopunskog rada zdravstvenih djelatnika u zdravstvenoj ustanovi ili privatnoj praksi.

Članak 2.

Poslove u svojoj struci dopunskim radom obavljaju zdravstveni djelatnici koji ispunjavaju uvjete propisane Zakonom o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), (u daljnjem tekstu: Zakon), kao i ovim pravilnikom, i to zdravstveni djelatnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biokemijskim fakultetom, koji su specijalisti i koji imaju najmanje deset godina radnog staža u zvanju specijaliste.

Izuzetno od stavka 1. ovog članka, poslove u svojoj struci dopunskim radom, mogu obavljati zdravstveni djelatnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biokemijskim fakultetom-specijalisti s magisterijem ili doktoratom iz medicinskih, stomatoloških ili farmaceutskih znanosti i bez posjedovanja deset godina radnog staža u zvanju specijaliste.

Izuzetno, od st. 1. i 2. ovog članka, poslove dopunskog rada u zdravstvenim ustanovama tercijarne razine zdravstvene zaštite mogu obavljati samo zdravstveni djelatnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biokemijskim fakultetom, koji su specijalisti, koji imaju deset godina radnog staža u zvanju specijaliste i koji su izabrani u nastavno zvanje izvanrednog ili redovnog profesora odnosno docenta na medicinskom, stomatološkom ili farmaceutskom fakultetu.

II – NAČIN OBAVLJANJA DOPUNSKOG RADA

Članak 3.

Zdravstveni djelatnici iz članka 2. ovog pravilnika dopunski rad mogu obavljati:

- u javnoj zdravstvenoj ustanovi u kojoj su uposleni u stalnom radnom odnosu,
- u drugoj zdravstvenoj ustanovi, u svim oblicima svojine,
- kod zdravstvenog djelatnika iste specijalnosti koji obavlja registriranu privatnu praksu.

Ukoliko je privatna praksa iz stavka 1. alineja 3. ovog članka organizirana kao vlastita privatna praksa zdravstvenog djelatnika iz članka 2. ovog pravilnika, obvezno je da ista ispunjava uvjete propisane Zakonom i propisima donesenim temeljem tog zakona, izuzev uvjeta iz članka 162. stavak 1. točka 6. Zakona.

Ispunjavanje uvjeta iz stavka 2. ovog članka utvrđuje ovlašteno kantonalno ministarstvo zdravstva, suglasno članku 165. Zakona, kao i propisima donesenim temeljem tog zakona.

III – POSTUPAK I UVJETI ZA ODOBRAVANJE OBAVLJANJA DOPUNSKOG RADA

Članak 4.

Obavljanje dopunskog rada suglasno Zakonu i ovom pravilniku odobrava ravnatelj zdravstvene ustanove u kojoj je zdravstveni djelatnik uposlen u stalnom radnom odnosu, po prethodno pribavljenom mišljenju Povjerenstva za dopunski rad (u daljnjem tekstu: Povjerenstvo) koje formira svaka zdravstvena ustanova.

Povjerenstvo iz stavka 1. ovog članka formira ravnatelj koje broji najmanje pet članova i koje čine zdravstveni djelatnici sa završenim medicinskim, stomatološkim, farmaceutskim, farmaceutsko-biokemijskim fakultetom, u ovisnosti o djelatnosti zdravstvene ustanove, koji su, u pravilu, specijalisti i koji imaju najmanje deset godina radnog staža, kao i dipl. pravnik.

Prilikom formiranja povjerenstva iz stavka 1. ovog članka poštovat će se načelo odražavanja ravnopravne zastupljenosti oba spola.

Mandat, način izbora, kao i način financiranja Povjerenstva iz stavka 1. ovog članka uređuje se statutom zdravstvene ustanove.

Poslovníkom o radu Povjerenstva bliže se uređuje organizacija i način rada, kao i način glasanja Povjerenstva.

Poslovník iz stavka 5. ovog članka podliježe suglasnosti ravnatelja.

Izuzetno, od stavka 1. ovog članka u slučaju obavljanja dopunskog rada od strane ravnatelja zdravstvene ustanove, isti odobrava upravno vijeće zdravstvene ustanove sukladno odredbama Zakona i ovog pravilnika.

Članak 5.

Zdravstveni djelatnik, kao budući nositelj odobrenja za dopunski rad, podnosi zahtjev za odobravanje dopunskog rada ravnatelju zdravstvene ustanove kod koje je uposlen u stalnom radnom odnosu.

U slučaju da zahtjev iz stavka 1. ovog članka podnosi ravnatelj zdravstvene ustanove isti se dostavlja upravnom vijeću zdravstvene ustanove na nadležno postupanje.

Uz zahtjev iz st. 1. i 2. ovog članka podnosi se sljedeća dokumentacija:

- diploma o završenom fakultetu zdravstvenog usmjerenja,
- uvjerenje o položenom stručnom ispitu,
- uvjerenje o položenom specijalističkom ispitu,
- potvrda o desetogodišnjem radnom stažu u zvanju specijaliste ili dokaz da je specijalist s magisterijem ili doktoratom iz medicinskih znanosti,
- dokaz da su izabrani u nastavno zvanje redovnog ili izvanrednog profesora odnosno docenta na medicinskom, stomatološkom ili farmaceutskom fakultetu, ukoliko dopunski rad obavljaju u zdravstvenoj ustanovi tercijarne razine zdravstvene zaštite,
- pozitivno mišljenje ovlaštene komore,
- pozitivno mišljenje Stručnog vijeća zdravstvene ustanove izdano temeljem članka 74. stavak 1. alineja 7. Zakona, i to samo u slučaju odobravanja dopunskog rada zdravstvenih djelatnika koji je od posebnog interesa za građane i rad zdravstvene ustanove,
- važeće rješenje o registraciji zdravstvene ustanove odnosno privatne prakse u kojoj će obavljati dopunski rad,
- izjava o preciziranju poslova koje će zdravstveni djelatnik obavljati dopunskim radom,
- izjava o preciziranju vremena u kojem će se obavljati dopunski rad,
- izjava podnositelja zahtjeva da će dopunski rad obavljati samo kod jednog poslodavca.

Članak 6.

U slučajevima odobravanja dopunskog rada zdravstvenom djelatniku predviđenim u članku 3. stavak 1. alineja 1. ovog pravilnika, posebno se cijeni i ispunjavanje sljedećih uvjeta:

- ako je zbog ograničenih kapaciteta u korištenju raspoložive medicinsko-tehničke opreme i/ili ograničenog broja zdravstvenih djelatnika određene struke, otežano ostvarivanje zdravstvene zaštite u javno zdravstvenoj ustanovi, pri provedbi dijagnostičkih, terapijskih i rehabilitacijskih postupaka koji se financiraju iz sredstava obveznog zdravstvenog osiguranja,
- ako dopunski rad ne utiče na organizaciju rada pojedinih djelatnosti ili zdravstvene ustanove kao

вишом спремом опћег смјера и 12 медицинских сестара-техничара опћег смјера са средњом стручном спремом.

III. ОРГАНИЗАЦИЈА УСТАНОВЕ

Члан 6.

Дјелатност установе за здравствену његу у кући је здравствена њега и рехабилитација болесника у сврху побољшања здравственог стања, као и спречавања погоршања здравственог стања, а у складу са одредбама овог правилника.

Члан 7.

Установа за здравствену његу у кући проводи здравствену његу и рехабилитацију болесника по упутама доктора медицине-породичног лијечника, који прописује провођење здравствене њега и рехабилитације, након што је извршио увид у медицинску документацију и обавио преглед болесника.

Члан 8.

Стручним радом установе руководи медицинска сестра-техничар са високом/вишом стручном спремом и искуством у раду од најмање три године у области здравствене њега.

Члан 9.

Установа за здравствену његу у кући проводи здравствену његу болесника на основу утврђених следећих стања:

- непокретности и тешке покретности болесника, који за кретање требају помоћ друге особе или користе помагала за кретање,
- хроничних болести у фази погоршања или компликације, уз услов да доктор истовремено проводи лијечење у кући, те да индицира и потребу за провођења здравствене њега у кући,
- након сложенијих оперативних захвата који захтијевају превијање и његу ране, те скрб за стому, и
- код терминалног болесника.

Члан 10.

Медицинска сестра као носилац послова здравствене њега у установи за здравствену његу у кући обавља:

- комплетну његу непокретног и тешко покретног болесника,
- превенцију компликација дуготрајног лежања (декубитус, пнеумонија, тромбоза, контрактура), активно и пасивно разгибавање,
- припрему и примјену пероралне и локалне терапије (клизма, О2, капи, масти, купке),
- узимање дијагностичког материјала код непокретних болесника,
- тоалету и превијање рана (ulcus cruris, декубитус, гангрена, постоперативне ране, опеклине, туморозни инфилтрати),
- примјена терапије код терминалног болесника (инфузијске отопине уз присуство доктора медицине),
- тоалету стома (канила, anus praeter, уро и цисто стома),
- храњење болесника на уста или путем постављене сонде,
- катетеризацију мокраћног мјехура жене,
- катетеризацију мокраћног мјехура мушкарца уз присуство доктора медицине,
- мјерење и регистрацију виталних функција,
- палијативну (терминалну) здравствену његу,

- подуку болесника и чланова његове породице у провођењу мјера здравствене њега и рехабилитације, и
- друге послове здравствене њега у кући.

Члан 11.

Установа за здравствену његу у кући израђује интерне писане процедуре, и то како сlijеди:

- процедуру о начину обављања кућних посјета;
- процедуру о поступку са болесницима који одбијају одређени третман или не поштују претходно договорени план;
- процедуру прихватања и рјешавања жалби болесника или њихових законских старатеља;
- процедуру о поштовању права болесника;
- процедуру о третирању здравствених информација болесника;
- процедуру о контроли инфекција;
- процедуру о одлагању и уништавању медицинског отпада.

Осим процедура из става 1. овог члана, установа за здравствену његу у кући мора осигурати описне процедуре за све послове из члана 10. овог правилника.

Члан 12.

Установа за здравствену његу у кући дужна је водити прописане евиденције и медицинску документацију у складу са Законом о евиденцијама у области здравства ("Службене новине Федерације БиХ", број 37/12).

IV. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 13.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Број 01-37-4361/12
09. јули 2012. године
Сарајево

Министар
Проф. др **Русмир Месиховић**, с. р.

Na osnovu člana 91. stav 3. a u vezi sa članom 236. stav 1. alineja 15. Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), federalni ministar zdravstva donosi

PRAVILNIK

O BLIŽIM UVJETIMA KOJE MORA ISPUNJAVATI USTANOVA ZA ZDRAVSTVENU NJEGU U KUĆI, KAO I NAČIN NJENOG ORGANIZIRANJA

I. OSNOVNE ODREDBE

Члан 1.

Ovim pravilnikom se utvrđuju bliži uvjeti prostora, opreme i kadra koje mora ispunjavati ustanova za zdravstvenu njegu u kući, kao i način njenog organiziranja.

Члан 2.

Ustanova za zdravstvenu njegu u kući može se organizirati kao samostalna zdravstvena ustanova ili kao privatna praksa, a u skladu sa propisima o zdravstvenoj zaštiti, propisima o ustanovama, kao i odredbama ovog pravilnika.

II. UVJETI PROSTORA, OPREME I KADRA Uvjeti prostora

Члан 3.

Za obavljanje djelatnosti zdravstvene njege u kući potrebno je imati najmanje:

- prostor za osoblje,
- prostor sa telekomunikacijskim uređajima i informatičkom opremom,

- prostor odgovarajuće površine za dokumentaciju,
- prostoriju odgovarajuće površine u kojoj će se na propisan način čuvati sanitetski materijal, dezinfekciona sredstva i drugi materijal,
- sanitarni čvor.

Uvjeti opreme

Član 4.

Za obavljanje djelatnosti zdravstvene njege u kući potrebno je imati sljedeću opremu: radni stol, računar sa pisačem, ormar za čuvanje dokumentacije, stolicu za uposlenika i stolicu za stranku, ormar za instrumente, metalne posude za sterilizaciju instrumenata, instrumente za potrebe previjanja i vađenja konaca, pribor za primjenu peroralne i lokalne terapije, tlakomjer, toplomjer, sterilni pribor za previjanje, pribor za kateterizaciju mjehura i urinarni kateteri različitih promjera, pribor za uzimanje uzoraka laboratorijske pretrage, glukometar, test trake za brzo određivanje promjena u urinu, zavoje, zaštitnu odjeću i pribor (rukavice, maske), plastičnu posudu za medicinski otpad, posude za ostali otpad, sterilizator za suhi zrak ili autoklav i sestrinsku torbu.

Torba medicinske sestre mora sadržavati: sterilne rukavice, sterilne komprese, sterilne instrumente i pribor za previjanje, sterilni set za vađenje konaca, set za vađenje krvi, tlakomjer, kompresivni zavoj, elastični zavoj, sredstvo za dezinfekciju kože, sredstvo za zbrinjavanje hroničnih rana, instrumente i pribor za toaletu stome, zaštitnu odjeću, PVC rukavice, posudu za odlaganje kontaminiranog pribora.

Uvjeti kadra

Član 5.

Za osnivanje ustanove potrebno je imati uposlene u stalnom radnom odnosu najmanje: tri medicinske sestre-tehničara sa završenom visokom stručnom spremom ili višom spremom općeg smjera i 12 medicinskih sestara-tehničara općeg smjera sa srednjom stručnom spremom.

III. ORGANIZACIJA USTANOVE

Član 6.

Djelatnost ustanove za zdravstvenu negu u kući je zdravstvena nega i rehabilitacija bolesnika u svrhu poboljšanja zdravstvenog stanja, kao i sprečavanje pogoršanja zdravstvenog stanja, a u skladu sa odredbama ovog pravilnika.

Član 7.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući provodi zdravstvenu negu i rehabilitaciju bolesnika po uputama doktora medicine-porodičnog liječnika, koji propisuje provođenje zdravstvene njege i rehabilitacije, nakon što je izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju i obavio pregled bolesnika.

Član 8.

Stručnim radom ustanove rukovodi medicinska sestra-tehničar sa visokom/višom stručnom spremom i iskustvom u radu od najmanje tri godine u oblasti zdravstvene njege.

Član 9.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući provodi zdravstvenu negu bolesnika na osnovu utvrđenih sljedećih stanja:

- nepokretnosti i teške pokretnosti bolesnika, koji za kretanje trebaju pomoć druge osobe ili koriste pomagala za kretanje,
- hroničnih bolesti u fazi pogoršanja ili komplikacije, uz uvjet da doktor istodobno provodi liječenje u kući, te da indicira i potrebu provođenja zdravstvene njege u kući,

- nakon složenijih operativnih zahvata koji zahtijevaju previjanje i negu rane, te skrb za stome, i
- kod terminalnog bolesnika.

Član 10.

Medicinska sestra kao nositelj poslova zdravstvene njege u ustanovi za zdravstvenu negu u kući obavlja:

- kompletnu negu nepokretnog i teško pokretnog bolesnika,
- prevenciju komplikacija dugotrajnog ležanja (dekubitusa, pneumonija, tromboza, kontraktura),
- aktivno i pasivno razgibavanje,
- pripremu i primjenu peroralne i lokalne terapije (klizma, O₂, kapi, masti, kupke),
- uzimanje dijagnostičkog materijala kod nepokretnih bolesnika,
- toaletu i previjanje rana (ulcus cruris, dekubitusa, gangrena, postoperativne rane, opekline, tumorozni infiltrati),
- primjena terapije kod terminalnog bolesnika (infuzijske otopine uz prisustvo doktora medicine),
- toaletu stoma (kanila, anus praeter, uro i cisto stoma),
- hranjenje bolesnika na usta ili putem postavljene sonde,
- kateterizaciju mokraćnog mjehura žene,
- kateterizaciju mokraćnog mjehura muškarca uz prisustvo doktora medicine,
- mjerenje i registraciju vitalnih funkcija,
- palijativnu (terminalnu) zdravstvenu negu,
- poduku bolesnika i članova njegove porodice u provođenju mjera zdravstvene njege i rehabilitacije, i
- druge poslove zdravstvene njege u kući.

Član 11.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući izrađuje interne pisane procedure, i to kako slijedi:

- proceduru o načinu obavljanja kućnih posjeta;
- proceduru o postupku sa bolesnicima koji odbijaju određeni tretman ili ne poštuju prethodno dogovoreni plan;
- proceduru prihvatanja i rješavanja žalbi bolesnika ili njihovih zakonskih staratelja;
- proceduru o poštovanju prava bolesnika;
- proceduru o tretiranju zdravstvenih informacija bolesnika;
- proceduru o kontroli infekcija;
- proceduru o odlaganju i uništavanju medicinskog otpada.

Osim procedura iz stava 1. ovog člana, ustanova za zdravstvenu negu u kući mora osigurati opisne procedure za sve poslove iz člana 10. ovog pravilnika.

Član 12.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući dužna je voditi propisane evidencije i medicinsku dokumentaciju u skladu sa Zakonom o evidencijama u oblasti zdravstva ("Službene novine Federacije BiH", broj 37/12).

IV. PRELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Član 13.

Ovaj pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenim novinama Federacije BiH".

Broj 01-37-4361/12

09. juli 2012. godine

Sarajevo

Ministar

Prof. dr. **Rusmir Mesihović**, s. r.

Na temelju članka 91. stavak 3. a u svezi sa člankom 236. stavak 1. alineja 15. Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("Službene novine Federacije BiH", broj 46/10), federalni ministar zdravstva donosi

PRAVILNIK O BLIŽIM UVJETIMA KOJE MORA ISPUNJAVATI USTANOVA ZA ZDRAVSTVENU NJEGU U KUĆI, KAO I NAČIN NJENOG ORGANIZIRANJA

I. TEMELJNE ODREDBE

Članak 1.

Ovim pravilnikom se utvrđuju bliži uvjeti prostora, opreme i kadra koje mora ispunjavati ustanova za zdravstvenu negu u kući, kao i način njenog organiziranja.

Članak 2.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući može se organizirati kao samostalna zdravstvena ustanova ili kao privatna praksa, a sukladno propisima o zdravstvenoj zaštiti, propisima o ustanovama, kao i odredbama ovog pravilnika.

II. UVJETI PROSTORA, OPREME I KADRA

Uvjeti prostora

Članak 3.

Za obavljanje djelatnosti zdravstvene njege u kući potrebno je imati najmanje:

- prostor za osoblje,
- prostor sa telekomunikacijskim uređajima i informatičkom opremom,
- prostor odgovarajuće površine za dokumentaciju,
- prostoriju odgovarajuće površine u kojoj će se na propisan način čuvati sanitetski materijal, dezinfekciona sredstva i drugi materijal,
- sanitarni čvor.

Uvjeti opreme

Članak 4.

Za obavljanje djelatnosti zdravstvene njege u kući potrebno je imati sljedeću opremu: radni stol, računar sa pisačem, ormar za čuvanje dokumentacije, stolicu za uposlenika i stolicu za stranku, ormar za instrumente, metalne posude za sterilizaciju instrumenata, instrumente za potrebe previjanja i vađenja konaca, pribor za primjenu peroralne i lokalne terapije, tlakomjer, toplomjer, sterilni pribor za previjanje, pribor za kateterizaciju mjehura i urinarni kateteri različitih promjera, pribor za uzimanje uzoraka laboratorijske pretrage, glukometar, test trake za brzo određivanje promjena u urinu, zavoje, zaštitnu odjeću i pribor (rukavice, maske), plastičnu posudu za medicinski otpad, posude za ostali otpad, sterilizator za suhi zrak ili autoklav i sestrinsku torbu.

Torba medicinske sestre mora sadržavati: sterilne rukavice, sterilne komprese, sterilne instrumente i pribor za previjanje, sterilni set za vađenje konaca, set za vađenje krvi, tlakomjer, kompresivni zavoj, elastični zavoj, sredstvo za dezinfekciju kože, sredstvo za zbrinjavanje kroničnih rana, instrumente i pribor za toaletu stome, zaštitnu odjeću, PVC rukavice, posudu za odlaganje kontaminiranog pribora.

Uvjeti kadra

Članak 5.

Za osnivanje ustanove potrebno je imati uposlene u stalnom radnom odnosu najmanje: tri medicinske sestre-tehničara sa završenom visokom stručnom spremom ili višom spremom općeg smjera i 12 medicinskih sestara-tehničara općeg smjera sa srednjom stručnom spremom.

III. ORGANIZACIJA USTANOVE

Članak 6.

Djelatnost ustanove za zdravstvenu negu u kući je zdravstvena nega i rehabilitacija bolesnika u svrhu poboljšanja zdravstvenog stanja, kao i sprječavanja pogoršanja zdravstvenog stanja, a sukladno odredbama ovog pravilnika.

Članak 7.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući provodi zdravstvenu negu i rehabilitaciju bolesnika po uputama doktora medicine-obiteljskog liječnika, koji propisuje provođenje zdravstvene njege i rehabilitacije, nakon što je izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju i obavio pregled bolesnika.

Članak 8.

Stručnim radom ustanove rukovodi medicinska sestra-tehničar sa visokom/višom stručnom spremom i iskustvom u radu od najmanje tri godine u oblasti zdravstvene njege.

Članak 9.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući provodi zdravstvenu negu bolesnika na temelju utvrđenih sljedećih stanja:

- nepokretnosti i teške pokretnosti bolesnika, koji za kretanje trebaju pomoć druge osobe ili koriste pomagala za kretanje,
- hroničnih bolesti u fazi pogoršanja ili komplikacije, uz uvjet da doktor istodobno provodi liječenje u kući, te da indicira i potrebu provođenja zdravstvene njege u kući,
- nakon složenijih operativnih zahvata koji zahtijevaju previjanje i negu rane, te skrb za stome, i
- kod terminalnog bolesnika.

Članak 10.

Medicinska sestra kao nositelj poslova zdravstvene njege u ustanovi za zdravstvenu negu u kući obavlja:

- kompletnu negu nepokretnog i teško pokretnog bolesnika,
- prevenciju komplikacija dugotrajnog ležanja (dekubitus, pneumonija, tromboza, kontrakture),
- aktivno i pasivno razgibavanje,
- pripremu i primjenu peroralne i lokalne terapije (klizma, O₂, kapi, masti, kupke),
- uzimanje dijagnostičkog materijala kod nepokretnih bolesnika,
- toaletu i previjanje rana (ulcus cruris, dekubitus, gangrena, postoperativne rane, opekline, tumorozni infiltrati),
- primjena terapije kod terminalnog bolesnika (infuzijske otopine uz prisustvo doktora medicine),
- toaletu stoma (kanila, anus praeter, uro i cisto stoma),
- hranjenje bolesnika na usta ili putem postavljene sonde,
- kateterizaciju mokraćnog mjehura žene,
- kateterizaciju mokraćnog mjehura muškarca uz prisustvo doktora medicine,
- mjerenje i registraciju vitalnih funkcija,
- palijativnu (terminalnu) zdravstvenu negu,
- poduku bolesnika i članova njegove obitelji u provođenju mjera zdravstvene njege i rehabilitacije, i
- druge poslove zdravstvene njege u kući.

Članak 11.

Ustanova za zdravstvenu negu u kući izrađuje interne pisane procedure, i to kako slijedi:

- proceduru o načinu obavljanja kućnih posjeta;
- proceduru o postupku sa bolesnicima koji odbijaju određeni tretman ili ne poštuju prethodno dogovoreni plan;
- proceduru prihvatanja i rješavanja žalbi bolesnika ili njihovih zakonskih staratelja;
- proceduru o poštovanju prava bolesnika;
- proceduru o tretiranju zdravstvenih informacija bolesnika;
- proceduru o kontroli infekcija;
- proceduru o odlaganju i uništavanju medicinskog otpada.

Osim procedura iz stavka 1. ovog članka, ustanova za zdravstvenu njegu u kući mora osigurati opisne procedure za sve poslove iz članka 10. ovog pravilnika.

Članak 12.

Ustanova za zdravstvenu njegu u kući dužna je voditi propisane evidencije i medicinsku dokumentaciju sukladno Zakonu o evidencijama u oblasti zdravstva ("Službene novine Federacije BiH", broj 37/12).

IV. PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 13.

Ovaj pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objave u "Službenim novinama Federacije BiH".

Broj 01-37-4361/12
09. srpanj 2012. godine
Sarajevo

Ministar
Prof. dr. **Rusmir Mesihović**, v. r.

УСТАВНИ СУД ФЕДЕРАЦИЈЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

1282

Уставни суд Федерације Босне и Херцеговине, одлучујући о захтјеву за заштиту права на локалну самоуправу начелника Општине Стари Град Сарајево, Општине Ново Сарајево и Општине Вогошћа, у вези Закона о концесијама којег је донијела Скупштина Кантона Сарајево, на основу члана IV.Ц.10. (3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, а у вези Амандмана ХСVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, након проведене јавне расправе, на сједници одржаној дана 17.04.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

1. Утврђује се да је чланом 6. став (1) тач. 1.), 9.) и 20.), те чланом 24. став (6) Закона о концесијама ("Службене новине Кантона Сарајево", број 27/11), повријеђено право општина Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, на локалну самоуправу.

2. Утврђује се да чланом 6. став (1) тач. 10.), 11.), 18.) и 22.) те чланом 7. став (2) и чланом 8. Закона о концесијама, није повријеђено право на локалну самоуправу општина Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа.

3. Налаже се Кантону Сарајево да у периоду од три мјесеца од дана објављивања ове пресуде, одредбе Закона о концесијама, наведене у тачки 1. ове пресуде, усклади са Европском повељом о локалној самоуправи и Законом о принципима локалне самоуправе у Федерацији Босне и Херцеговине, ("Службене новине Федерације БиХ", број 49/06), до када оспорене одредбе остају на снази.

4. Пресуду објавити у "Службеним новинама Федерације БиХ" и "Службеним новинама Кантона Сарајево".

Образложење

Уставном суду Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд Федерације) дана 04. јануара 2012. године, обратили су се, у складу са овластима из члана IV.Ц. 10. (3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те Амандмана ХСVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, начелници општина: Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, (у даљем тексту: подносиоци захтјева), са заједничким захтјевом за заштиту права на локалну самоуправу, у вези Закона о концесијама (у даљем тексту: оспорени Закон).

По наводима подносилаца захтјева, оспореним Законом повријеђено је право на локалну самоуправу поменутих општина из разлога што су усвојена рјешења супротна Европској повељи о локалној самоуправи и Закону о принципима локалне самоуправе у Федерацији Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Закон о локалној самоуправи).

У поднесеном захтјеву се наводи да је у чл. 2., 6. и 7. став (1) тачка 2). оспореног Закона, регулисано што је то концесија, предмет концесије, и обавеза општина да предложи пројекте погодне за додјелу концесија, који су наведени у члану 6. истог закона. Истичу да је општинама онемогућено провођење властите надлежности утврђене у члану 8. Закона о локалној самоуправи и ускраћено право располагања, коришћења и управљања градским грађевинским земљиштем, те управљања и располагања имовином. Надаље се наводи да је чл. 33. до 38. Закона о локалној самоуправи прописано да су јединице локалне самоуправе овлашћене слободно располагати својим средствима у оквиру својих надлежности, а у средства спадају и све накнаде по основу располагања градским грађевинским земљиштем, која у већини случајева немају обиљежје природног богатства, односно обиљежја која су истакнута у члану 2. оспореног Закона.

Начелник Општине Стари Град Сарајево, путем општинске правобранитељице, доставио је Уставном суду Федерације поднесак као допуно захтјева за заштиту права на локалну самоуправу, у којем је навео да су у конкретном случају повријеђене и одредбе члана 4. тачка 4., те члан 9. тач. 1. и 2. Европске повеље о локалној самоуправи. Сматра изузетно битним у заштити права на локалну самоуправу позвати се на ове одредбе јер исте упућују на права која су повјерена локалној самоуправи као пуна и искључива, која ничим не смију бити ускраћена или ограничена од стране друге власти, као и право локалне самоуправе на одговарајуће властите изворе финансирања. Тврди, да је оспореним Законом, Кантону Сарајево, дато право да располаже са већим дијелом имовине општине без њене сагласности, што је у супротности са цитираним одредбама Европске повеље о локалној самоуправи. Истиче и одредбу члана 7. став (2.) оспореног Закона, којим је општинама стављено у обавезу да безусловно предлажу пројекте погодне за додјелу концесија чији је предмет утврђен у члану 6. став (1) тач. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) и 22.) оспореног Закона, а што представља имовину општине. На овај начин, по оцјени подносилаца захтјева, општинама су ускраћена права утврђена чланом 8. Закона о локалној самоуправи, који регулише вођење политике управљања и располагања имовином јединице локалне самоуправе. Наводи, да је општина као јединица локалне самоуправе, тачније општинско вијеће, искључено из било каквог одлучивања о располагању имовином, с обзиром да одлуку о приступању додјели концесије доноси искључиво Скупштина Кантона Сарајево, при чему општина од властите имовине добија само 40% прихода од концесије.

Подносиоци захтјева, затражили су да Уставни суд Федерације, наконведеног поступка донесе одлуку којом ће утврдити да је чланом 6. став (1.) тач. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) и 22.), чланом 7. став (2.) и чланом 8. оспореног Закона, повријеђено право општина: Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, на локалну самоуправу, јер се без сагласности општина располаже њиховом имовином, што је у супротности са чланом 9. Европске повеље о локалној самоуправи и чл. 33. до 38. Закона о локалној самоуправи.

Сагласно одредбама чл. 10. и 16. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине, ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 6/95 и 37/03), позвана је противна страна да одговори на наводе истакнуте у захтјеву.

Скупштина Кантона Сарајево, доставила је изјашњење Кантоналног министарства привреде, као одговор на постављени захтјев, у којему је истакнула да је доношење оспореног Закона израз реалних потреба кантона, али и обавезе да се донесе кантонални закон у складу са чланом 40. Закона о концесијама Федерације Босне и Херцеговине. Све што је наведено као предмет спора садржано је и у одредбама члана 3. Закона о концесијама Федерације Босне и Херцеговине. Наводи, да омјер расподеле средстава прописан чланом 24. став (6) оспореног Закона сматра оправданим из разлога што комплетан поступак дојеле концесије проводи ресорно министарство Кантона Сарајево.

У овом предмету одржана је јавна расправа дана 17. априла 2012. године, на коју су приступили начелник Општине Ново Сарајево, и пуномоћници осталих подносилаца захтјева, те пуномоћник Скупштине Кантона Сарајево.

Пуномоћница подносиоца захтјева Општине Стари Град Сарајево, на јавној расправи је истакнула да проширује постављени захтјев у односу на члан 24. оспореног Закона, образложивши, да начин на који је одређена накнада за концесију и њихова расподела у директној су супротности са правом општине да самостално одлучује и располаже средствима која јој припадају.

Пуномоћници подносилаца захтјева, начелника општина: Ново Сарајево и Вогошћа, изјавили су Суд да наводе исказане у поднеску начелника Општине Стари Град Сарајево, те излагање пуномоћнице начелника Општине Стари Град Сарајево на јавној расправи, којим је на одређени начин проширен и прецизиран постављени захтјев, у цијелости представља и захтјев који они постављају.

Пуномоћник противне стране остао је при наводима изнесеним у одговору на захтјев и није се противио проширењу и прецизирању постављеног захтјева, који је оспорио из свих разлога наведених у одговору на захтјев.

Уставни суд Федерације, крећући се у оквиру постављеног захтјева одлучио је као у изреци пресуде, из следећих разлога:

Чланом VI. 2. (1), Устава Федерације Босне и Херцеговине прописано је да се у општинама остварује локална самоуправа. У складу са чланом IV.Ц.10.(3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, а у вези са Амандманом ХСVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, начелници општина су овлашћени за покретање поступка за заштиту права на локалну самоуправу пред Уставним судом Федерације. Чланом VII.3. Устава Федерације Босне и Херцеговине, одређено је да су међународни уговори и други споразуми који су на снази у Босни и Херцеговини и

Федерацији Босне и Херцеговине, те општа правила међународног права, чине дио законодавства Федерације Босне и Херцеговине. С тим у вези Европска повеља о локалној самоуправи, као акт међународног права, ратификована је 1994. године, када је и ступила на снагу, те су њене одредбе саставни дио законодавства у Федерацији Босне и Херцеговине.

Анализом поменутих одредаба Устава Федерације Босне и Херцеговине, и Европске повеље о локалној самоуправи, Уставни суд Федерације налази да одређена рјешења исказана у појединим одредбама оспореног Закона могу значајно да утјечу на реализацију заштите права на локалну самоуправу, посебно имајући у виду властите надлежности јединица локалне самоуправе, те право слободног и самосталног располагања финансијским средствима.

У складу са утврђеним овлашћењима Скупштина Кантона Сарајево, донијела је оспорени Закон којим је утврдила предмет, планирање и дојелу концесије као и друга питања која су значајна за остваривање права на концесију на подручју Кантона Сарајево. Према усвојеним рјешењима као предмет концесије, између осталог, утврђени су: објекти саобраћаја у мировању (јавне подземне или надземне гараже, паркиралишта) коришћење грађевинског земљишта у области нискоградње, те простор и објекти културно-историјског и природног наслијеђа.

Анализирајући предмет концесије утврђен у члану 6. став (1) тач. 1.), 9.) и 20.), оспореног Закона Уставни суд Федерације је пошао од одредбе члана 8. Закона о локалној самоуправи којим су утврђене властите надлежности јединица локалне самоуправе. Истим одредбама је прописано да у властите надлежности јединица локалне самоуправе поред осталог спада утврђивање и вођење политике располагања коришћења и управљања грађевинским земљиштем. Коришћење грађевинског земљишта у области нискоградње, те објекти саобраћаја у мировању (јавне подземне и/или надземне гараже, паркиралишта), по оцјени Уставног суда Федерације су у непосредној вези са располагањем, коришћењем и управљањем грађевинским земљиштем. Прописивањем објекта саобраћаја у мировању (јавне подземне или надземне гараже, паркиралишта) у складу са чланом 6. став (1) тачка 1.) оспореног Закона, те коришћења грађевинског земљишта у области нискоградње, у складу са чланом 6. став (1) тачка 9.), као могућег предмета концесије и доношење одлуке о додијели концесије од стране Скупштине Кантона Сарајево, на приједлог Владе Кантона Сарајево онемогућава се остваривање права на локалну самоуправу подносилаца захтјева како је то прописано Законом о локалној самоуправи, те тиме повређује право на локалну самоуправу из разлога што се ради о властитим надлежностима јединица локалне самоуправе. Уставни суд Федерације је мишљења да постоји и повреда права на локалну самоуправу подносилаца захтјева и у односу на одредницу из члана 6. став (1) тачке 20.), оспореног Закона, ако се ради о простору и објектима културно-историјског и природног наслијеђа од локалног значаја.

Анализирајући питање накнаде за концесију, која је у складу са чланом 24. став (6) оспореног Закона, приход кантоналног буџета и буџета јединице локалне самоуправе, који се распоређује у износу од 60% у буџет Кантона Сарајево, а износ од 40% у буџет општине на чијој територији се налази предмет концесија, Уставни суд Федерације је утврдио да нису презентовани објективни показатељи који би исказани омјер подјеле средстава између општина и Кантона Сарајево учинили разумним, односно

који би показали да није у питању произвољно прописан омјер.

Пуномоћник Скупштине Кантона Сарајево је образложио да је исказани проценат у сразмјери са активностима које је обавезан провести Кантон Сарајево у поступку додјеле концесије и њеног праћења у реализирању. Како презентовани показаци не одражавају активности за расподјелу прихода како је то утврђено у ставу (6.) члана 24. оспореног Закона, Уставни суд Федерације сматра да расподјела прихода мора бити адекватна самим предузетим радњама у поступању које су сасвим мјерљиве и које је могуће вједновати. Из ових разлога Уставни суд Федерације је утврдио да је исказаним омјером расподјела прихода од концесије између Кантона Сарајево и општина повријеђено право на локалну самоуправу подносилаца захтјева.

Анализирајући одредбе члана 6. став (1) тач. 10.), 11.), 18.) и 22.), те члана 7. став (2) и члана 8. оспореног Закона, Уставни суд Федерације је утврдио да додјела концесије за објекте и просторе на начин како је то исказан у оспореном Закону, односно како је то образложено од стране подносилаца захтјева и презентовано на јавној расправи, не представља повреду права на локалну самоуправу.

У складу са чланом IV.Ц.12.б) Устава Федерације Босне и Херцеговине и чланом 40. став 5. Пословника Уставног суда Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", број 40/10), дато је као пријелазно рјешење, могућност Скупштини Кантона Сарајево да у року од три мјесеца од дана објављивања ове пресуде у "Службеним новинама Федерације БиХ", одредбе оспореног Закона из тачке 1. ове пресуде усагласи са чланом 4. тачка 4. Европске повеље о локалној самоуправи, те чл. 33. до 38. Закона о локалној самоуправи, поступајући при томе у складу са чланом 56. поменутог закона, до када се овај закон може примјењивати.

Ову пресуду Уставни суд Федерације је донио једногласно у саставу: мр Ката Сењак, председница Суда, Сеад Бахтијаревић, Домин Малбашић, Александра Мартиновић и мр Фарис Вехабовић, судије Суда.

Председница

Број У-1/12
17. априла 2012. године
Сарајево

Уставног суда Федерације
Босне и Херцеговине
Мр Ката Сењак, с. р.

Уставни суд Федерације Босне и Херцеговине, одлучујући о захтјеву за заштиту права на локалну самоуправу начелника Опćине Стари Град Сарајево, Опćине Ново Сарајево и Опćине Вогошћа, у вези Закона о концесијама којег је донијела Скупштина Кантона Сарајево, на основу члана IV.Ц.10. (3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, а у вези Амандмана XCVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, након проведене јавне расправе, на сједници одржаној дана 17.04.2012. године, донио је

PRESUDU

1. Утврђује се да је чланом 6. став (1) таč. 1.), 9.) и 20.), те чланом 24. став (6) Закона о концесијама ("Службене новине Кантона Сарајево", број: 27/11), повријеђено право опćина Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, на локалну самоуправу.

2. Утврђује се да чланом 6. став (1) таč. 10.), 11.), 18.) и 22.) те чланом 7. став (2) и чланом 8. Закона о концесијама, није повријеђено право на локалну самоуправу опćина Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа.

3. Налаже се Кантону Сарајево да у периоду од три мјесеца од дана објављивања ове пресуде, одредбе Закона о концесијама, наведене у таčки 1. ове пресуде, усклади са Европском повељом о локалној самоуправи и Законом о принципима локалне самоуправе у Федерацији Босне и Херцеговине, ("Службене новине Федерације БиХ", број 49/06), до када оспорене одредбе остају на снази.

4. Пресуду објавити у "Службеним новинама Федерације БиХ" и "Службеним новинама Кантона Сарајево".

Образложење

Уставном суду Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд Федерације) дана 04. јануара 2012. године, обратили су се, у складу са овластима из члана IV.Ц. 10. (3) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те Амандмана XCVI на Устав Федерације Босне и Херцеговине, начелници опćина: Стари Град Сарајево, Ново Сарајево и Вогошћа, (у даљем тексту: подносиоци захтјева), са заједничким захтјевом за заштиту права на локалну самоуправу, у вези Закона о концесијама (у даљем тексту: оспорени Закон).

По наводима подносилаца захтјева, оспореним Законом повријеђено је право на локалну самоуправу поменутих опćина из разлога што су усвојена рјешења супротна Европској повељи о локалној самоуправи и Закону о принципима локалне самоуправе у Федерацији Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Закон о локалној самоуправи).

У поднесеном захтјеву се наводи да је у чл. 2., 6. и 7. став (1) таčка 2). оспореног Закона, регулисано што је то концесија, предмет концесије, и обавеза опćина да предложе пројекте погодне за додјелу концесија, који су наведени у члану 6. истог закона. Истичу да је опćинама онемогућено provoђење vlastite надлежности утврђене у члану 8. Закона о локалној самоуправи и усkraћено право распoлаганја, коришћења и управљања градским градевинским земљиштем, те управљања и распoлаганја имовином. Nadalje се наводи да је чл. 33. до 38. Закона о локалној самоуправи прописано да су јединице локалне самоуправе овлашћене слободно распoлагати својим средствима у оквиру својих надлежности, а у средствва спадају и све накнаде по основу распoлаганја градским градевинским земљиштем, која у већини случајева немају обилежје природног богатства, односно обилежја која су истакнута у члану 2. оспореног Закона.

Начелник Опćине Стари Град Сарајево, путем опćинске правобранитељнице, доставио је Уставном суду Федерације поднесак као допуну захтјева за заштиту права на локалну самоуправу, у којем је навео да су у конкретном случају повријеђене и одредбе члана 4. таčка 4., те члан 9. таč. 1. и 2. Европске повеље о локалној самоуправи. Сматра изузетно битним у заштити права на локалну самоуправу позвати се на ове одредбе јер исте упућују на права која су повјерена локалној самоуправи као пуна и искључива, која ничим не смiju бити усkraћена или ограничена од стране друге власти, као и право локалне самоуправе на одговарајуће vlastite изворе финансирања. Тврди, да је оспореним Законом, Кантону Сарајево, дато право да располаже са већим дијелом имовине опćине без њене сагласности, што је у супротности са citираним одредбама Европске повеље о локалној самоуправи. Истиче и одредбу члана 7. став (2.) оспореног Закона, којим је опćинама стављено у обавезу да безусловно предлажу пројекте погодне за додјелу концесија чији је предмет утврђен у члану 6. став (1) таč. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) и 22). оспореног Закона, а што представља имовину опćине. На овај начин, по ocјени подносилаца захтјева, опćинама су усkraћена права утврђена чланом 8. Закона о локалној самоуправи, који регулише вођење политике управљања и распoлаганја имовином јединице локалне самоуправе. Наводи, да је опćина као јединица локалне

samouprave, tačnije općinsko vijeće, isključeno iz bilo kakvog odlučivanja o raspolaganju imovinom, s obzirom da odluku o pristupanju dodjeli koncesije donosi isključivo Skupština Kantona Sarajevo, pri čemu općina od vlastite imovine dobija samo 40% prihoda od koncesije.

Podnosioci zahtjeva, zatražili su da Ustavni sud Federacije, nakon provedenog postupka donese odluku kojom će utvrditi da je članom 6. stav (1.) tač. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) i 22.), članom 7. stav (2.) i članom 8. osporenog Zakona, povrijeđeno pravo općina: Stari Grad Sarajevo, Novo Sarajevo i Vogošća, na lokalnu samoupravu, jer se bez saglasnosti općina raspolaze njihovom imovinom, što je u suprotnosti sa članom 9. Evropske povelje o lokalnoj samoupravi i čl. 33. do 38. Zakona o lokalnoj samoupravi.

Saglasno odredbama čl. 10. i 16. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, ("Službene novine Federacije BiH", br. 6/95 i 37/03), pozvana je protivna strana da odgovori na navode istaknute u zahtjevu.

Skupština Kantona Sarajevo, dostavila je izjašnjenje Kantonalnog ministarstva privrede, kao odgovor na postavljeni zahtjev, u kojemu je istaknula da je donošenje osporenog Zakona izraz realnih potreba kantona, ali i obaveze da se donese kantonalni zakon u skladu sa članom 40. Zakona o koncesijama Federacije Bosne i Hercegovine. Sve što je navedeno kao predmet spora sadržano je i u odredbama člana 3. Zakona o koncesijama Federacije Bosne i Hercegovine. Navodi, da omjer raspodjele sredstava propisan članom 24. stav (6) osporenog Zakona smatra opravdanim iz razloga što kompletan postupak dodjele koncesije provodi resorno ministarstvo Kantona Sarajevo.

U ovom predmetu održana je javna rasprava dana 17. aprila 2012. godine, na koju su pristupili načelnik Općine Novo Sarajevo, i punomoćnici ostalih podnosilaca zahtjeva, te punomoćnik Skupštine Kantona Sarajevo.

Punomoćnica podnosioca zahtjeva Općine Stari Grad Sarajevo, na javnoj raspravi je istaknula da proširuje postavljeni zahtjev u odnosu na član 24. osporenog Zakona, obrazloživši, da način na koji je određena naknada za koncesiju i njihova raspodjela u direktnoj su suprotnosti sa pravom općine da samostalno odlučuje i raspolaze sredstvima koja joj pripadaju.

Punomoćnici podnosilaca zahtjeva, načelnika općina: Novo Sarajevo i Vogošća, izvijestili su Sud da navode iskazane u podnesku načelnika Općine Stari Grad Sarajevo, te izlaganje punomoćnice načelnika Općine Stari Grad Sarajevo na javnoj raspravi, kojim je na određeni način proširen i preciziran postavljeni zahtjev, u cijelosti predstavlja i zahtjev koji oni postavljaju.

Punomoćnik protivne strane ostao je pri navodima iznesenim u odgovoru na zahtjev i nije se protivio proširenju i preciziranju postavljenog zahtjeva, koji je osporio iz svih razloga navedenih u odgovoru na zahtjev.

Ustavni sud Federacije, krećući se u okviru postavljenog zahtjeva odlučio je kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Članom VI. 2. (1), Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisano je da se u općinama ostvaruje lokalna samouprava. U skladu sa članom IV.C.10.(3) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, a u vezi sa Amandmanom XCVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, načelnici općina su ovlašteni za pokretanje postupka za zaštitu prava na lokalnu samoupravu pred Ustavnim sudom Federacije. Članom VII.3. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, određeno je da su međunarodni ugovori i drugi sporazumi koji su na snazi u Bosni i Hercegovini i Federaciji Bosne i Hercegovine, te opća pravila međunarodnog prava, čine dio zakonodavstva Federacije Bosne i Hercegovine. S tim u vezi Evropska povelja o lokalnoj samoupravi, kao akt međunarodnog prava,

ratifikovana je 1994. godine, kada je i stupila na snagu, te su njene odredbe sastavni dio zakonodavstva u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Analizom pomenutih odredaba Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, i Evropske povelje o lokalnoj samoupravi, Ustavni sud Federacije nalazi da određena rješenja iskazana u pojedinim odredbama osporenog Zakona mogu značajno da utječu na realizaciju zaštite prava na lokalnu samoupravu, posebno imajući u vidu vlastite nadležnosti jedinica lokalne samouprave, te pravo slobodnog i samostalnog raspolaganja finansijskim sredstvima.

U skladu sa utvrđenim ovlaštenjima Skupština Kantona Sarajevo, donijela je osporeni Zakon kojim je utvrdila predmet, planiranje i dodjelu koncesije kao i druga pitanja koja su značajna za ostvarivanje prava na koncesiju na području Kantona Sarajevo. Prema usvojenim rješenjima kao predmet koncesije, između ostalog, utvrđeni su: objekti saobraćaja u mirovanju (javne podzemne ili nadzemne garaže, parkirališta) korištenje građevinskog zemljišta u oblasti niskogradnje, te prostor i objekti kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa.

Analizirajući predmet koncesije utvrđen u članu 6. stav (1) tač. 1.), 9.) i 20.), osporenog Zakona Ustavni sud Federacije je pošao od odredbe člana 8. Zakona o lokalnoj samoupravi kojim su utvrđene vlastite nadležnosti jedinica lokalne samouprave. Istim odredbama je propisano da u vlastite nadležnosti jedinica lokalne samouprave pored ostalog spada utvrđivanje i vođenje politike raspolaganja korištenja i upravljanja građevinskim zemljištem. Korištenje građevinskog zemljišta u oblasti niskogradnje, te objekti saobraćaja u mirovanju (javne podzemne ili nadzemne garaže, parkirališta), po ocjeni Ustavnog suda Federacije su u neposrednoj vezi sa raspolaganjem, korištenjem i upravljanjem građevinskim zemljištem. Propisivanjem objekata saobraćaja u mirovanju (javne podzemne ili nadzemne garaže, parkirališta) u skladu sa članom 6. stav (1) tačka 1.) osporenog Zakona, te korištenja građevinskog zemljišta u oblasti niskogradnje, u skladu sa članom 6. stav (1) tačka 9.), kao mogućeg predmeta koncesije i donošenje odluke o dodjeli koncesije od strane Skupštine Kantona Sarajevo, na prijedlog Vlade Kantona Sarajevo onemogućava se ostvarivanje prava na lokalnu samoupravu podnosilaca zahtjeva kako je to propisano Zakonom o lokalnoj samoupravi, te time povrjeđuje pravo na lokalnu samoupravu iz razloga što se radi o vlastitim nadležnostima jedinica lokalne samouprave. Ustavni sud Federacije je mišljenja da postoji i povreda prava na lokalnu samoupravu podnosilaca zahtjeva i u odnosu na odrednicu iz člana 6. stav (1) tačke 20.), osporenog Zakona, ako se radi o prostoru i objektima kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa od lokalnog značaja.

Analizirajući pitanje naknade za koncesiju, koja je u skladu sa članom 24. stav (6) osporenog Zakona, prihod kantonalnog budžeta i budžeta jedinice lokalne samouprave, koji se raspoređuje u iznosu od 60% u budžet Kantona Sarajevo, a iznos od 40% u budžet općine na čijoj teritoriji se nalazi predmet koncesija, Ustavni sud Federacije je utvrdio da nisu prezentovani objektivni pokazaoći koji bi iskazani omjer podjele sredstava između općina i Kantona Sarajevo učinili razumnim, odnosno koji bi pokazali da nije u pitanju proizvoljno propisan omjer.

Punomoćnik Skupštine Kantona Sarajevo je obrazložio da je iskazani procenat u srazmjeri sa aktivnostima koje je obavezan provesti Kanton Sarajevo u postupku dodjele koncesije i njenog praćenja u realiziranju. Kako prezentovani pokazaoći ne odražavaju aktivnosti za raspodjelu prihoda kako je to utvrđeno u stavu (6.) člana 24. osporenog Zakona, Ustavni sud Federacije smatra da raspodjela prihoda mora biti adekvatna samim preduzetim radnjama u postupanju koje su

sasvim mjerljive i koje je moguće vrjednovati. Iz ovih razloga Ustavni sud Federacije je utvrdio da je iskazanim omjerom raspodjela prihoda od koncesije između Kantona Sarajevo i općina povrijeđeno pravo na lokalnu samoupravu podnosilaca zahtjeva.

Analizirajući odredbe člana 6. stav (1) tač. 10.), 11.), 18.) i 22.), te člana 7. stav (2) i člana 8. osporenog Zakona, Ustavni sud Federacije je utvrdio da dodjela koncesije za objekte i prostore na način kako je to iskazan u osporenom Zakonu, odnosno kako je to obrazloženo od strane podnosilaca zahtjeva i prezentovano na javnoj raspravi, ne predstavlja povredu prava na lokalnu samoupravu.

U skladu sa članom IV.C.12.b) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine i članom 40. stav 5. Poslovnika Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", broj 40/10), dato je kao prijelazno rješenje, mogućnost Skupštini Kantona Sarajevo da u roku od tri mjeseca od dana objavljivanja ove presude u "Službenim novinama Federacije BiH", odredbe osporenog Zakona iz tačke 1. ove presude usaglasi sa članom 4. tačka 4. Evropske povelje o lokalnoj samoupravi, te čl. 33. do 38. Zakona o lokalnoj samoupravi, postupajući pri tome u skladu sa članom 56. pomenutog zakona, do kada se ovaj zakon može primjenjivati.

Ovu presudu Ustavni sud Federacije je donio jednoglasno u sastavu: mr. Kata Senjak, predsjednica Suda, Sead Bahtijarević, Domin Malbašić, Aleksandra Martinović i mr. Faris Vehabović, sudije Suda.

Broj U-1/12 17. aprila 2012. godine Sarajevo	Predsjednica Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine Mr. Kata Senjak , s. r.
--	---

Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o zahtjevu za zaštitu prava na lokalnu samoupravu načelnika Općine Stari Grad Sarajevo, Općine Novo Sarajevo i Općine Vogošća, u svezi Zakona o koncesijama kojeg je donijela Skupština Kantona Sarajevo, na temelju članka IV.C.10. (3) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, a u svezi Amandmana XCVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, nakon provedene javne rasprave, na sjednici održanoj dana 17.04.2012. godine, donio je

PRESUDU

1. Utvrđuje se da je člankom 6. stavak (1) toč. 1.), 9.) i 20.), te člankom 24. stavak (6) Zakona o koncesijama ("Službene novine Kantona Sarajevo", broj: 27/11), povrijeđeno pravo općina Stari Grad Sarajevo, Novo Sarajevo i Vogošća, na lokalnu samoupravu.

2. Utvrđuje se da člankom 6. stavak (1) toč. 10.), 11.), 18.) i 22.) te člankom 7. stavak (2) i člankom 8. Zakona o koncesijama, nije povrijeđeno pravo na lokalnu samoupravu općina Stari Grad Sarajevo, Novo Sarajevo i Vogošća.

3. Nalaže se Kantonu Sarajevo da u periodu od tri mjeseca od dana objavljivanja ove presude, odredbe Zakona o koncesijama, navedene u točki 1. ove presude, usaglasi s Evropskom poveljom o lokalnoj samoupravi i Zakonom o načelima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine, ("Službene novine Federacije BiH", broj 49/06), do kada osporene odredbe ostaju na snazi.

4. Presudu objaviti u "Službenim novinama Federacije BiH" i "Službenim novinama Kantona Sarajevo".

Obrazloženje

Ustavnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud Federacije) dana 04. siječnja 2012. godine, obratili su se, sukladno ovlastima iz članka IV.C. 10.

(3) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, te Amandmana XCVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, načelnici općina: Stari Grad Sarajevo, Novo Sarajevo i Vogošća, (u daljnjem tekstu: podnositelji zahtjeva), sa zajedničkim zahtjevom za zaštitu prava na lokalnu samoupravu, u svezi Zakona o koncesijama (u daljnjem tekstu: osporeni Zakon).

Po navodima podnositelja zahtjeva, osporenim Zakonom povrijeđeno je pravo na lokalnu samoupravu pomenutih općina iz razloga što su usvojena rješenja suprotna Europskoj povelji o lokalnoj samoupravi i Zakonu o načelima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Zakon o lokalnoj samoupravi).

U podnesenom zahtjevu se navodi da je u čl. 2., 6. i 7. stavak (1) točka 2). osporenog Zakona, regulirano što je to koncesija, predmet koncesije, i obveza općina da predlože projekte pogodne za dodjelu koncesija, koji su navedeni u članku 6. istog zakona. Ističu da je općinama onemogućeno provođenje vlastite nadležnosti utvrđene u članku 8. Zakona o lokalnoj samoupravi i uskraćeno pravo raspolaganja, korištenja i upravljanja gradskim građevinskim zemljištem, te upravljanja i raspolaganja imovinom. Nadalje se navodi da je čl. 33. do 38. Zakona o lokalnoj samoupravi propisano da su jedinice lokalne samouprave ovlaštene slobodno raspolagati svojim sredstvima u okviru svojih nadležnosti, a u sredstva spadaju i sve naknade po osnovu raspolaganja gradskim građevinskim zemljištem, koja u većini slučajeva nemaju obilježje prirodnog bogatstva, odnosno obilježja koja su istaknuta u članku 2. osporenog Zakona.

Načelnik Općine Stari Grad Sarajevo, putem općinske pravobraniteljice, dostavio je Ustavnom sudu Federacije podnesak kao dopunu zahtjeva za zaštitu prava na lokalnu samoupravu, u kojem je naveo da su u konkretnom slučaju povrijeđene i odredbe članka 4. točka 4., te članak 9. toč. 1. i 2. Evropske povelje o lokalnoj samoupravi. Smatra izuzetno bitnim u zaštiti prava na lokalnu samoupravu pozvati se na ove odredbe jer iste upućuju na prava koja su povjerena lokalnoj samoupravi kao puna i isključiva, koja ničim ne smiju biti uskraćena ili ograničena od strane druge vlasti, kao i pravo lokalne samouprave na odgovarajuće vlastite izvore financiranja. Tvrdi, da je osporenim Zakonom, Kantonu Sarajevo, dato pravo da raspolaže s većim dijelom imovine općine bez njene suglasnosti, što je u suprotnosti s citiranim odredbama Evropske povelje o lokalnoj samoupravi. Ističe i odredbu članka 7. stavak (2.) osporenog Zakona, kojim je općinama stavljeno u obvezu da bezuvjetno predlažu projekte pogodne za dodjelu koncesija čiji je predmet utvrđen u članku 6. stavak (1) toč. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) i 22.) osporenog Zakona, a što predstavlja imovinu općine. Na ovaj način, po ocjeni podnositelja zahtjeva, općinama su uskraćena prava utvrđena člankom 8. Zakona o lokalnoj samoupravi, koji regulira vođenje politike upravljanja i raspolaganja imovinom jedinice lokalne samouprave. Navodi, da je općina kao jedinica lokalne samouprave, točnije općinsko vijeće, isključeno iz bilo kakvog odlučivanja o raspolaganju imovinom, s obzirom da odluku o pristupanju dodjeli koncesije donosi isključivo Skupština Kantona Sarajevo, pri čemu općina od vlastite imovine dobija samo 40% prihoda od koncesije.

Podnositelji zahtjeva, zatražili su da Ustavni sud Federacije, nakon provedenog postupka donese odluku kojom će utvrditi da je člankom 6. stavak (1). toč. 1.), 9.), 10.), 11.), 18.), 20.) i 22.), člankom 7. stavak (2). i člankom 8. osporenog Zakona, povrijeđeno pravo općina: Stari Grad Sarajevo, Novo Sarajevo i Vogošća, na lokalnu samoupravu, jer se bez suglasnosti općina raspolaže s njihovom imovinom, što je u suprotnosti s člankom 9. Evropske povelje o lokalnoj samoupravi i čl. 33. do 38. Zakona o lokalnoj samoupravi.

Suglasno odredbama čl. 10. i 16. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, ("Službene novine Federacije BiH", br. 6/95 i 37/03), pozvana je protivna strana da odgovori na navode istaknute u zahtjevu.

Skupština Kantona Sarajevo, dostavila je izjašnjenje Kantonalnog ministarstva privrede, kao odgovor na postavljeni zahtjev, u kojemu je istaknula da je donošenje osporenog Zakona izraz realnih potreba kantona, ali i obveze da se donese kantonalni zakon sukladno članku 40. Zakona o koncesijama Federacije Bosne i Hercegovine. Sve što je navedeno kao predmet spora sadržano je i u odredbama članka 3. Zakona o koncesijama Federacije Bosne i Hercegovine. Navodi, da omjer raspodjele sredstava propisan člankom 24. stavak (6) osporenog Zakona smatra opravdanim iz razloga što kompletan postupak dodjele koncesije provodi resorno ministarstvo Kantona Sarajevo.

U ovom predmetu održana je javna rasprava dana 17. travnja 2012. godine, kojoj su nazočili načelnik Općine Novo Sarajevo, i opunomoćenici ostalih podnositelja zahtjeva, te opunomoćenik Skupštine Kantona Sarajevo.

Opunomoćenica podnositelja zahtjeva Općine Stari Grad Sarajevo, na javnoj raspravi je istaknula da proširuje postavljeni zahtjev u odnosu na članak 24. osporenog Zakona, obrazloživši, da način na koji je određena naknada za koncesiju i njihova raspodjela u direktnoj su suprotnosti s pravom općine da samostalno odlučuje i raspolaže sredstvima koja joj pripadaju.

Opunomoćenici podnositelja zahtjeva, načelnika općina: Novo Sarajevo i Vogošća, izvijestili su Sud da navode iskazane u podnesku načelnika Općine Stari Grad Sarajevo, te izlaganje opunomoćenice načelnika Općine Stari Grad Sarajevo na javnoj raspravi, kojim je na određeni način proširen i preciziran postavljeni zahtjev, u cijelosti predstavlja i zahtjev koji oni postavljaju.

Opunomoćenik protivne strane ostao je pri navodima iznesenim u odgovoru na zahtjev i nije se protivio proširenju i preciziranju postavljenog zahtjeva, koji je osporio iz svih razloga navedenih u odgovoru na zahtjev.

Ustavni sud Federacije, krećući se u okviru postavljenog zahtjeva odlučio je kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Člankom VI. 2. (1), Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisano je da se u općinama ostvaruje lokalna samouprava. Sukladno članku IV.C.10.(3) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, a u svezi s Amandmanom XCVI na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, načelnici općina su ovlašteni za pokretanje postupka za zaštitu prava na lokalnu samoupravu pred Ustavnim sudom Federacije. Člankom VII.3. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, određeno je da su međunarodni ugovori i drugi sporazumi koji su na snazi u Bosni i Hercegovini i Federaciji Bosne i Hercegovine, te opća pravila međunarodnog prava, čine dio zakonodavstva Federacije Bosne i Hercegovine. S tim u svezi Europska povelja o lokalnoj samoupravi, kao akt međunarodnog prava, ratificirana je 1994. godine, kada je i stupila na snagu, te su njene odredbe sastavni dio zakonodavstva u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Analizom pomenutih odredaba Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, i Europske povelje o lokalnoj samoupravi, Ustavni sud Federacije nalazi da određena rješenja iskazana u pojedinim odredbama osporenog Zakona mogu značajno da utječu na realizaciju zaštite prava na lokalnu samoupravu, posebno imajući u vidu vlastite nadležnosti jedinica lokalne samouprave, te pravo slobodnog i samostalnog raspolaganja financijskim sredstvima.

Sukladno utvrđenim ovlaštenjima Skupština Kantona Sarajevo, donijela je osporeni Zakon kojim je utvrdila predmet, planiranje i dodjelu koncesije kao i druga pitanja koja su

značajna za ostvarivanje prava na koncesiju na području Kantona Sarajevo. Prema usvojenim rješenjima kao predmet koncesije, između ostalog, utvrđeni su: objekti saobraćaja u mirovanju (javne podzemne ili nadzemne garaže, parkirališta) korištenje građevinskog zemljišta u oblasti niskogradnje, te prostor i objekti kulturno-povijesnog i prirodnog naslijeđa.

Analizirajući predmet koncesije utvrđen u članku 6. stavak (1) toč. 1.), 9.) i 20.), osporenog Zakona Ustavni sud Federacije je pošao od odredbe članka 8. Zakona o lokalnoj samoupravi kojim su utvrđene vlastite nadležnosti jedinica lokalne samouprave. Istim odredbama je propisano da u vlastite nadležnosti jedinica lokalne samouprave pored ostalog spada utvrđivanje i vođenje politike raspolaganja korištenja i upravljanja građevinskim zemljištem. Korištenje građevinskog zemljišta u oblasti niskogradnje, te objekti saobraćaja u mirovanju (javne podzemne i/ili nadzemne garaže, parkirališta), po ocjeni Ustavnog suda Federacije su u neposrednoj svezi s raspolaganjem, korištenjem i upravljanjem građevinskim zemljištem. Propisivanjem objekata saobraćaja u mirovanju (javne podzemne ili nadzemne garaže, parkirališta) sukladno članku 6. stavak (1) točka 1.) osporenog Zakona, te korištenja građevinskog zemljišta u oblasti niskogradnje, sukladno članku 6. stavak (1) točka 9.), kao mogućeg predmeta koncesije i donošenje odluke o dodjeli koncesije od strane Skupštine Kantona Sarajevo, na prijedlog Vlade Kantona Sarajevo onemogućava se ostvarivanje prava na lokalnu samoupravu podnositelja zahtjeva kako je to propisano Zakonom o lokalnoj samoupravi, te time povrjeđuje pravo na lokalnu samoupravu iz razloga što se radi o vlastitim nadležnostima jedinica lokalne samouprave. Ustavni sud Federacije je mišljenja da postoji i povreda prava na lokalnu samoupravu podnositelja zahtjeva i u odnosu na odrednicu iz članka 6. stavak (1) točke 20.), osporenog Zakona, ako se radi o prostoru i objektima kulturno-povijesnog i prirodnog naslijeđa od lokalnog značaja.

Analizirajući pitanje naknade za koncesiju, koja je sukladna članku 24. stavak (6) osporenog Zakona, prihod kantonalnog proračuna i proračuna jedinice lokalne samouprave, koji se raspoređuje u iznosu od 60% u proračun Kantona Sarajevo, a iznos od 40% u proračun općine na čijoj teritoriji se nalazi predmet koncesija, Ustavni sud Federacije je utvrdio da nisu prezentirani objektivni pokazatelji koji bi iskazali omjer podjele sredstava između općina i Kantona Sarajevo učinili razumnim, odnosno koji bi pokazali da nije u pitanju proizvoljno propisan omjer.

Opunomoćenik Skupštine Kantona Sarajevo je obrazložio da je iskazani procenat u srazmjeri s aktivnostima koje je obavezan provesti Kanton Sarajevo u postupku dodjele koncesije i njenog praćenja u realiziranju. Kako prezentirani pokazatelji ne odražavaju aktivnosti za raspodjelu prihoda kako je to utvrđeno u stavku (6.) članka 24. osporenog Zakona, Ustavni sud Federacije smatra da raspodjela prihoda mora biti adekvatna samim poduzetim radnjama u postupanju koje su sasvim mjerljive i koje je moguće vrjednovati. Iz ovih razloga Ustavni sud Federacije je utvrdio da je iskazanim omjerom raspodjele prihoda od koncesije između Kantona Sarajevo i općina povrijeđeno pravo na lokalnu samoupravu podnositelja zahtjeva.

Analizirajući odredbe članka 6. stavak (1) toč. 10.), 11.), 18.) i 22), te članka 7. stavak (2) i članka 8. osporenog Zakona, Ustavni sud Federacije je utvrdio da dodjela koncesije za objekte i prostore na način kako je to iskazan u osporenom Zakonu, odnosno kako je to obrazloženo od strane podnositelja zahtjeva i prezentirano na javnoj raspravi, ne predstavlja povredu prava na lokalnu samoupravu.

Sukladno članku IV.C.12.b) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine i članku 40. stavak 5. Poslovnika Ustavnog suda

година нису имала право на подстицај, јер је до ступања на снагу Уредбе откуп електричне енергије произведене из ОИЕиК у постројењима инсталисане снаге до 5 MW, вршен на основу Одлуке о методологији утврђивања нивоа откупних цијена електричне енергије из обновљивих извора инсталисане снаге до 5 MW ("Службене новине Федерације БиХ", број 32/02), а по повољним цијенама, дакле и у том периоду власници малих ХЕ постројења су били привилеговани при откупу електричне енергије, из разлога што је обавеза електропривреде била преузимање цјелокупне произведене електричне енергије. Надаље, истичу да су домови Парламента Федерације Босне и Херцеговине након сједница одржаних 23. и 24.11.2011. и 20.12.2011. године, дана 29.12.2011. године, покренули расправу о Нацрту текста Закона о коришћењу обновљивих извора енергије и ефикасне когенерације, те су мишљења прибављена и текст Нацрта закона је на веб страници Федералног министарства енергије, рударства и индустрије. Уставни основ за нови закон је прописан одредбом тачке г. Амандмана VIII на Устав Федерације Босне и Херцеговине, који прописује искључиву надлежност Федерације о утврђивању енергетске политике, укључујући расподјелу између кантона, те осигурање и одржавање потребне инфраструктуре. На основу свега наведеног предлаже се Суду да одбаци захтјев подносиоца у складу са чланом 26. став 1. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине, јер не постоје процесне претпоставке за одлучење о суштини ствари, односно захтјев одбије као неоснован јер је оспорена Уредба сагласна одредбама Устава Федерације Босне и Херцеговине.

У овом уставносудском предмету, одржана је јавна расправа дана 19.06.2012. године, којој су приступили пуномоћници обје странке у поступку. На јавној сједници, пуномоћник подносиоца захтјева је остао у цијелости код навода из захтјева, с тим да је истакао да је оспорена Уредба измијењена и допуњена још у два наврата, за што Влада Федерације није имала уставни основ, тако да је уређење ове материје оспореном Уредбом протууставно. Пуномоћник Владе Федерације је такође остао при наводима из одговора на захтјев подносиоца, појашњавајући да је Влада Федерације ову материју регулисала оспореном Уредбом јер је то била једина могућност, обзиром на непостојање државног закона о енергији. Такође је истакао да су се притом руководили добром праксом сусједних држава, које су ову област такође уредиле подзаконским актима, али је појаснио и да су имале одговарајуће законе о енергији.

Одлучујући о захтјеву подносиоца, Уставни суд Федерације је одлучио као у изреци пресуде, из следећих разлога.

Одредбом члана IV.Ц.10. (2)ц) Устава Федерације Босне и Херцеговине, прописано је између осталог, да ће Уставни суд Федерације на захтјев Предсједника Федерације, утврдити да ли је предложени или усвојени пропис који доноси орган федералне власти у складу са овим уставом, што у конкретном случају значи, да је подносилац захтјева овлашћен за покретање поступка пред овим Судом.

Одредбом члана IV.Б.3. 9. Устава Федерације Босне и Херцеговине, прописано је између осталог, да је Влада Федерације овлашћена доносити уредбе са законском снагом у случају опасности по земљу када Парламент Федерације није у могућности то чинити.

Уставни суд Федерације размотрио је и одредбу члана 18. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине, којом

је прописано да Влада Федерације, у остваривању својих овлашћења утврђеним Уставом Федерације, доноси уредбе са законском снагом у складу са Уставом Федерације Босне и Херцеговине, те уредбе, одлуке, рјешења и закључке. Надаље, одредба члана 19. овог закона која је наведена као законски основ за доношење оспорене Уредбе, прописује да се Уредбом уређују најважнија питања из надлежности Владе Федерације, ближе уређују односи за провођење закона, оснивају стручне и друге службе Владе и утврђују принципи за унутрашње организовање федералних органа државне управе.

Из садржајних навода захтјева недвосмислено произилази да подносилац захтјева у овом предмету проблематизује питање уставног основа за доношење оспорене Уредбе са становишта подјеле надлежности између законодавне и извршне власти у Федерацији Босне и Херцеговине. Због тога је Уставни суд Федерације анализирајући оспорену Уредбу чињенично утврдио да је чланом 1. прописано шта се њоме уређује, а из садржаја цитираног члана јасно произилази да она за циљ има уређење цјелокупне материје коришћења обновљивих извора енергије и когенерације, како је цитирао подносилац захтјева. Из тога произилази да оспорена Уредба нема за циљ таксативно наведене надлежности према члану 19. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине, већ преузима искључиве ингеренције законодавне власти која је у надлежности Парламента Федерације Босне и Херцеговине. У прилог томе иде и чињеница да је сам доносилац оспорене Уредбе у члану 61. предвидио да: "Надлежно министарство ће у року од 12 мјесеци од дана ступања на снагу ове Уредбе, изградити преднацрт Закона о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације", као и неспорне активности које иду у правцу законског уређења ове материје од стране Парламента Федерације Босне и Херцеговине.

Главом IV. Устава Федерације Босне и Херцеговине прописана је структура федералне власти, као и надлежности законодавне, извршне и судске власти у Федерацији Босне и Херцеговине. Тако, одредба члана IV.А.а) Устава Федерације Босне и Херцеговине прописује да законодавну власт у Федерацији Босне и Херцеговине врше Представнички дом и Дом народа Парламента Федерације Босне и Херцеговине. Члан IV.А.7.20. Устава Федерације Босне и Херцеговине прописује надлежности Парламента Федерације Босне и Херцеговине, између осталог "доношење закона о вршењу функција федералне власти", док с друге стране, одредбе члана IV.Б.3.7. таксативно прописују подјелу надлежности извршне власти укључујући надлежности Предсједника Федерације Босне и Херцеговине, Потпредсједника Федерације Босне и Херцеговине, Премијера, замјеника Премијера и сваког министра у Влади Федерације Босне и Херцеговине. Одредбом члана IV.Б.3.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине, прописано је да је Влада Федерације Босне и Херцеговине, овлашћена доносити уредбе са законском снагом у случају опасности по земљу, уколико Парламент Федерације Босне и Херцеговине није у стању дјеловати. Иако је као законски основ за доношење оспорене Уредбе, означен члан 19. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине, како је јасно да она третира законску материју, то Влада Федерације има веома ограничено и темпорално уставно овлашћење да дјелује на овакав начин само под условима прописаним цитираном уставном одредбом. Без сумње је, да је у садашњим условима редовног функционисања свих сегмената власти, доносилац оспорене Уредбе као дио извршне власти

прекорачио своја овлашћења и ушао у простор дјеловања законодавне власти.

Због свега наведеног, Уставни суд Федерације одлучио је да је оспорена Уредба у несагласности са Уставом Федерације Босне и Херцеговине.

Имајући у виду чињеницу, да би престанак примјене оспорене Уредбе изазвао посљедице у области енергетског сектора, као и чињеницу да је до доношења закона којим би се уредила ова област, неопходан одређени временски период, Уставни суд Федерације је на основу члана IV.Ц.12.б) Устава Федерације Босне и Херцеговине одлучио да се оспорена Уредба може примјењивати до законског регулисања ове материје, а најкасније у року од шест мјесеци од дана објављивања ове пресуде у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Ову пресуду Уставни суд Федерације донио је једногласно у саставу: мр Ката Сењак, председница Суда, Сеад Бахтијаревић, мр Ранка Цвијић, Домин Малбашић, Александра Мартиновић и мр Фарис Веџаховић, судије Суда.

	Председница
Број У-5/12	Уставног суда Федерације
19. јуна 2012. године	Босне и Херцеговине
Сарајево	Мр Ката Сењак , с. р.

Уставни суд Федерације Босне и Херцеговине, одлучујући о захтјеву за утврђивање уставности Уредбе о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације, коју је донијела Влада Федерације Босне и Херцеговине, на основу члана IV.С.10. Устава Федерације Босне и Херцеговине, након одржане јавне расправе, на сједници одржаној 19.06.2012. године, донио је

PRESUDA

1. Утврђује се да је Уредба о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 36/10, 11/11 и 88/11) у несагласности са Уставом Федерације Босне и Херцеговине.
2. У складу са одредбом члана IV.С.12.б) Устава Федерације Босне и Херцеговине, даје се као пријелазно рјешење рок од шест мјесеци од дана објављивања ове пресуде у "Службеним новинама Федерације БиХ", да се законом уреди материја која је регулисана оспореном Уредбом о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације, до када се иста може примјењивати.
3. Пресуду објавити у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Образложење

Председник Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: подносилац захтјева), поднио је основни, прецизирани и допуњени захтјев, дана 24.01., 15.02. и 28.03.2012. године Уставном суду Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд Федерације), за утврђивање уставности Уредбе о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације (у даљем тексту: оспорена Уредба), коју је донијела Влада Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Влада Федерације).

Подносилац захтјева коначним захтјевом у поднеску број: 01-01-822/11, од 20.03.2012. године, ишће да је Влада Федерације донијела оспорену Уредбу, којом је уредила материју која се односи на начин коришћења обновљивих извора енергије и когенерацијских постројења, групе постројења, минимални удио електричне енергије произведене из постројења која користе обновљиве изворе енергије у укупној потрошњи, потicanje производње електричне енергије из обновљивих извора, испитивање потенцијала обновљивих извора енергије, регистар

постројења за коришћење обновљивих извора енергије, изградњу постројења, откupu накнаде, прикључак постројења на електроенергетску мрежу, сертификацију поријекла електричне енергије произведене из обновљивих извора, успостављање институционалне структуре за операционализацију система потicanja производње из обновљивих извора енергије, као и друга значајна питања за коришћење обновљивих извора енергије. Подносилац захтјева наводи, да је надлежност Владе Федерације уређена одредбом члана 19. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 и 8/06), тако да је у конкретном случају Влада Федерације уређивала материју која не спада у њену надлежност, већ у надлежност законодавне власти, односно Парламента Федерације Босне и Херцеговине, те Влада Федерације није имала уставни основ за доношење оспорене Уредбе. Због тога је поступила супротно одредбама члана IV.В.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине, јер је оспореном Уредбом регулисала материју за коју је надлежна законодавна власт, а такву могућност има само у случају опасности по земљу уколико Парламент Федерације Босне и Херцеговине није у стану дјеловати. Подносилац захтјева предлаже да Уставни суд Федерације утврди да је оспорена Уредба у цијелости у несагласности са одредбама члана IV.В.3. 9. Устава Федерације Босне и Херцеговине.

Уставни суд Федерације је, у складу са одредбама члана 16. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 6/95 и 37/03) доставио Влади Федерације, као другој страни у поступку, захтјев подносиоца, ради давања одговора.

У одговору на захтјев подносиоца, Влада Федерације у поднеску број 01-11-285-1/11 од 13.03.2012. године, ишће да у прецизираном захтјеву нису истакнути наводи, чињенице и докази на којима подносилац захтјева заснива тврдњу да је учињена повреда одредбе члана IV.В.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине, те из истих разлога поднесак нема садржај захтјева за оцјену уставности предвиђен чланом 36. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине. Сматра, да не постоје процесне претпоставке за одлучивање о суштини ствари, те као прво предлаже да Уставни суд Федерације у складу са одредбом члана 26. став 1. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине odbaci предметни захтјев. Оспорена Уредба донесена је у складу са надлежностима Владе Федерације, Устава Федерације Босне и Херцеговине и законом, те је захтјев подносиоца у погледу повреде одредбе IV.В.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине неоснован. Оспорену Уредбу Влада Федерације је донијела у складу са чланом 19. став 1. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине. Nadalje, citirajući član 18. istog zakona u odgovoru navode da Vlada Federacije nije donijela Uredbu sa zakonskom snagom, već Uredbu u skladu sa članom 18. i članom 19. stav 1. Zakona o Vladi, na osnovu kojeg jasno proizilazi da je predlagač zamijenio Uredbu sa zakonskom snagom sa Uredbom. U vezi primjene člana 15. oспорene Uredbe, Vlada je na 34. sjednici usvojila Mišljenje od 24.01.2012. године, gdje se ističe da земље članice Evropske unije i земље potpisnice Ugovora o uspostavi Energetske zajednice imaju obavezu usklađivanja domaćeg zakonodavstva sa preuzetim obavezama iz EU direktive, zbog čega je Uredba i donesena. Član 15. oспорene Uredbe nije diskriminirajući za proizvođače koji su svojom voljom gradili elektrane i imali pravo na slobodnu prodaju električne енергије. Smatraju da su netačni navodi podnosioca da постројења starija od 12 godina nisu imala pravo na podsticaj, jer je do stupanja na snagu Uredbe otkup električne енергије произведене из OIEiK u постројењима instalisane snage do 5 MW, vršen na osnovu Odluke o metodologiji

utvrđivanja nivoa otkupnih cijena električne energije iz obnovljivih izvora instalisane snage do 5 MW ("Službene novine Federacije BiH", broj 32/02), a po povoljnim cijenama, dakle i u tom periodu vlasnici malih HE postrojenja su bili privilegovani pri otkupu električne energije, iz razloga što je obaveza elektroprivrede bila preuzimanje cjelokupne proizvedene električne energije. Nadalje, ističu da su domovi Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine nakon sjednica održanih 23. i 24.11.2011. i 20.12.2011. godine, dana 29.12.2011. godine, pokrenuli raspravu o Nacrtu teksta Zakona o korištenju obnovljivih izvora energije i efikasne kogeneracije, te su mišljenja pribavljena i tekst Nacrta zakona je na web stranici Federalnog ministarstva energije, rudarstva i industrije. Ustavni osnov za novi zakon je propisan odredbom tačke g. Amandmana VIII na Ustav Federacije Bosne i Hercegovine, koji propisuje isključivu nadležnost Federacije o utvrđivanju energetske politike, uključujući raspodjelu između kantona, te osiguranje i održavanje potrebne infrastrukture. Na osnovu svega navedenog predlaže se Sudu da odbaci zahtjev podnosioca u skladu sa članom 26. stav 1. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, jer ne postoje procesne pretpostavke za odlučenje o suštini stvari, odnosno zahtjev odbije kao neosnovan jer je osporena Uredba saglasna odredbama Ustava Federacije Bosne i Hercegovine.

U ovom ustavnosudskom predmetu, održana je javna rasprava dana 19.06.2012. godine, kojoj su pristupili punomoćnici obje stranke u postupku. Na javnoj sjednici, punomoćnik podnosioca zahtjeva je ostao u cijelosti kod navoda iz zahtjeva, s tim da je istakao da je osporena Uredba izmijenjena i dopunjena još u dva navrata, za što Vlada Federacije nije imala ustavni osnov, tako da je uređenje ove materije osporenim Uredbom protuustavno. Punomoćnik Vlade Federacije je također ostao pri navodima iz odgovora na zahtjev podnosioca, pojašnjavajući da je Vlada Federacije ovu materiju regulisala osporenim Uredbom jer je to bila jedina mogućnost, obzirom na nepostojanje državnog zakona o energiji. Također je istakao da su se pritom rukovodili dobrom praksom susjednih država, koje su ovu oblast također uredile podzakonskim aktima, ali je pojasnio i da su imale odgovarajuće zakone o energiji.

Odlučujući o zahtjevu podnosioca, Ustavni sud Federacije je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga.

Odredbom člana IV.C.10. (2)c) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je između ostalog, da će Ustavni sud Federacije na zahtjev Predsjednika Federacije, utvrditi da li je predloženi ili usvojeni propis koji donosi organ federalne vlasti u skladu sa ovim ustavom, što u konkretnom slučaju znači, da je podnosilac zahtjeva ovlašten za pokretanje postupka pred ovim Sudom.

Odredbom člana IV.B.3. 9. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je između ostalog, da je Vlada Federacije ovlaštena donositi uredbe sa zakonskom snagom u slučaju opasnosti po zemlju kada Parlament Federacije nije u mogućnosti to činiti.

Ustavni sud Federacije razmotrio je i odredbu člana 18. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da Vlada Federacije, u ostvarivanju svojih ovlaštenja utvrđenim Ustavom Federacije, donosi uredbe sa zakonskom snagom u skladu sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine, te uredbe, odluke, rješenja i zaključke. Nadalje, odredba člana 19. ovog zakona koja je navedena kao zakonski osnov za donošenje osporene Uredbe, propisuje da se Uredbom uređuju najvažnija pitanja iz nadležnosti Vlade Federacije, bliže uređuju odnosi za provođenje zakona, osnivaju stručne i druge službe Vlade i utvrđuju principi za unutrašnje organizovanje federalnih organa državne uprave.

Iz sadržajnih navoda zahtjeva nedvosmisleno proizilazi da podnosilac zahtjeva u ovom predmetu problematizuje pitanje ustavnog osnova za donošenje osporene Uredbe sa stanovišta podjele nadležnosti između zakonodavne i izvršne vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine. Zbog toga je Ustavni sud Federacije analizirajući osporenu Uredbu činjenično utvrdio da je članom 1. propisano šta se njome uređuje, a iz sadržaja citiranog člana jasno proizilazi da ona za cilj ima uređenje cjelokupne materije korištenja obnovljivih izvora energije i kogeneracije, kako je citirao podnosilac zahtjeva. Iz toga proizilazi da osporena Uredba nema za cilj taksativno navedene nadležnosti prema članu 19. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine, već preuzima isključive ingerencije zakonodavne vlasti koja je u nadležnosti Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine. U prilog tome ide i činjenica da je sam donosilac osporene Uredbe u članu 61. predvidio da: "Nadležno ministarstvo će u roku od 12 mjeseci od dana stupanja na snagu ove Uredbe, izraditi prednacrt Zakona o korištenju obnovljivih izvora energije i kogeneracije", kao i nesporne aktivnosti koje idu u pravcu zakonskog uređenja ove materije od strane Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine.

Glavom IV. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisana je struktura federalne vlasti, kao i nadležnosti zakonodavne, izvršne i sudske vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine. Tako, odredba člana IV.A.a) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisuje da zakonodavnu vlast u Federaciji Bosne i Hercegovine vrše Predstavnički dom i Dom naroda Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine. Član IV.A.7.20. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisuje nadležnosti Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine, između ostalog "donošenje zakona o vršenju funkcija federalne vlasti", dok s druge strane, odredbe člana IV.B.3.7. taksativno propisuju podjelu nadležnosti izvršne vlasti uključujući nadležnosti Predsjednika Federacije Bosne i Hercegovine, Potpredsjednika Federacije Bosne i Hercegovine, Premijera, zamjenika Premijera i svakog ministra u Vladi Federacije Bosne i Hercegovine. Odredbom člana IV.B.3.9. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je da je Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, ovlaštena donositi uredbe sa zakonskom snagom u slučaju opasnosti po zemlju, ukoliko Parlament Federacije Bosne i Hercegovine nije u stanju djelovati. Iako je kao zakonski osnov za donošenje osporene Uredbe, označen član 19. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine, kako je jasno da ona tretira zakonsku materiju, to Vlada Federacije ima veoma ograničeno i temporalno ustavno ovlaštenje da djeluje na ovakav način samo pod uslovima propisanim citiranom ustavnom odredbom. Bez sumnje je, da je u sadašnjim uslovima redovnog funkcionisanja svih segmenata vlasti, donosilac osporene Uredbe kao dio izvršne vlasti prekoracio svoja ovlaštenja i ušao u prostor djelovanja zakonodavne vlasti.

Zbog svega navedenog, Ustavni sud Federacije odlučio je da je osporena Uredba u nesaglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine.

Imajući u vidu činjenicu, da bi prestanak primjene osporene Uredbe izazvao posljedice u oblasti energetskog sektora, kao i činjenicu da je do donošenja zakona kojim bi se uredila ova oblast, neophodan određeni vremenski period, Ustavni sud Federacije je na osnovu člana IV.C.12.b) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine odlučio da se osporena Uredba može primjenjivati do zakonskog regulisanja ove materije, a najkasnije u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja ove presude u "Službenim novinama Federacije BiH".

Ovu presudu Ustavni sud Federacije donio je jednoglasno u sastavu: mr. Kata Senjak, predsjednica Suda, Sead

Bahtijarević, mr. Ranka Cvijić, Domin Malbašić, Aleksandra Martinović i mr. Faris Vehabović, судије Суда.

Предсједница
Број U-5/12
19. јуна 2012. године
Сарајево

Уставног суда Федерације
Босне и Херцеговине
Mr. **Kata Senjak**, s. r.

Уставни суд Федерације Босне и Херцеговине, одлучујући о захтјеву за утврђивање уставности Уредбе о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације, коју је доњела Влада Федерације Босне и Херцеговине, на основу чланка IV.C.10. Устава Федерације Босне и Херцеговине, након одржане јавне расправе, на сједници одржаној 19.06.2012. године, доnio је

PRESUDU

1. Утврђује се да је Уредба о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 36/10, 11/11 и 88/11) у несугласности са Уставом Федерације Босне и Херцеговине.
2. Суkladно одредби чланка IV.C.12.b) Устава Федерације Босне и Херцеговине, даје се као пријелазно рјешење рок од шест мјесеци од дана објављивања ове пресуде у "Службеним новинама Федерације БиХ", да се законом уреди материја која је регулирана оспореном Уредбом о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације, до када се иста може примјенјивати.
3. Пресуду објавити у "Службеним новинама Федерације БиХ".

Образложење

Предсједник Федерације Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: подносилац захтјева), подnio је основни, прецизирани и допуњени захтјев, дана 24.01., 15.02. и 28.03.2012. године Уставном суду Федерације Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд Федерације), за утврђивање уставности Уредбе о коришћењу обновљивих извора енергије и когенерације (у даљњем тексту: оспорена Уредба), коју је доњела Влада Федерације Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Влада Федерације).

Подносилац захтјева коначним захтјевом у поднеску број 01-01-822/11, од 20.03.2012. године, истаје да је Влада Федерације доњела оспорену Уредбу, којом је уредила материју која се односи на начин коришћења обновљивих извора енергије и когенерацијских постројења, групе постројења, минимални уdjел електричне енергије произведене из постројења која користе обновљене изворе енергије у укупној потрошњи, потицање производње електричне енергије из обновљивих извора, испитивање потенцијала обновљивих извора енергије, регистар пројеката и постројења за коришћење обновљивих извора енергије, изградњу постројења, откупну накнаду, прикључак постројења на електроенергетску мрежу, сертификање подријетла електричне енергије произведене из обновљивих извора, успостављање институционалне структуре за операционализацију система потицаја производње из обновљивих извора енергије, као и друга значајна питања за коришћење обновљивих извора енергије. Подносилац захтјева наводи, да је надлежност Владе Федерације уређена одредбом чланка 19. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 1/94, 8/95, 58/02, 19/03, 2/06 и 8/06), тако да је у конкретном случају Влада Федерације уређивала материју која не спада у њену надлежност, већ у надлежност законодавне власти, односно Парламента Федерације Босне и Херцеговине, те Влада Федерације није имала уставни темељ за доношење оспорене Уредбе. Стога је поступила супротно одредбама чланка IV.B.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине, јер је оспореном Уредбом регулирала материју за коју је надлежна законодавна

власт, а такву могућност има само у случају опасности по земљу уколико Парламент Федерације Босне и Херцеговине није у стању дјеловати. Подносилац захтјева предлаже да Уставни суд Федерације утврди да је оспорена Уредба у цијелости у несугласности с одредбама чланка IV.B.3. 9. Устава Федерације Босне и Херцеговине.

Уставни суд Федерације је, суkladно одредбама чланка 16. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 6/95 и 37/03) доставио Влади Федерације, као другој страни у поступку, захтјев подносиоца, ради давања одговора.

У одговору на захтјев подносиоца, Влада Федерације у поднеску број 01-11-285-1/11 од 13.03.2012. године, истаје да у прецизираном захтјеву нису истакнути наводи, чињенице и докази на којима подносилац захтјева заснива тврдњу да је учињена повреда одредбе чланка IV.B.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине, те из истих разлога поднесак нема садржај захтјева за оцјену уставности предвиден чланком 36. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине. Сматра, да не постоје процесне претпоставке за одлучивање о суштини ствари, те као прво предлаже да Уставни суд Федерације суkladно одредби чланка 26. ставак 1. Закона о поступку пред Уставним судом Федерације Босне и Херцеговине odbaci предметни захтјев. Оспорена Уредба донесена је суkladно надлежностима Владе Федерације, Уставу Федерације Босне и Херцеговине и закону, те је захтјев подносиоца у погледу повреде одредбе IV.B.9. Устава Федерације Босне и Херцеговине неутемељен. Оспорену Уредбу Влада Федерације је доњела суkladно чланку 19. ставак 1. Закона о Влади Федерације Босне и Херцеговине. Надаље, цитирајући чланак 18. истог закона у одговору наводи да Влада Федерације није доњела Уредбу са законском снагом, већ Уредбу суkladну чланку 18. и чланку 19. ставак 1. Закона о Влади, на основу којег јасно произилази да је предлагатељ заменио Уредбу са законском снагом са Уредбом. У свежи примјене чланка 15. оспорене Уредбе, Влада је на 34. сједници усвојила Мишљење од 24.01.2012. године, гдје се истаје да земље чланице Европске уније и земље потписнице Уговора о успостави Енергетске заједнице имају обавезу усуглашавања домаћег законодавства с преузетим обавезама из ЕУ директиве, због чега је Уредба и донесена. Чланак 15. оспорене Уредбе није дискриминирајући за произвођаче који су својом вољом градили електране и имали право на слободну продају електричне енергије. Сматрају да су неточни наводи подносиоца да постројења старија од 12 година нису имала право на подстицај, јер је до ступања на снагу Уредбе откуп електричне енергије произведене из ОIЕiК у постројенима инсталиране снаге до 5 MW вршен на основу Одлуке о методологији утврђивања нивоа откупних цијена електричне енергије из обновљивих извора инсталиране снаге до 5 MW ("Службене новине Федерације БиХ", број 32/02), а по повољним цијенама, дакле и у том периоду власници малих HE постројења су били привилегирани при откупу електричне енергије, из разлога што је обавеза електропривреде била преузимање цијелокупне произведене електричне енергије. Надаље, истаје да су домови Парламента Федерације Босне и Херцеговине након сједница одржаних 23. и 24.11.2011. и 20.12.2011. године, дана 29.12.2011. године, покренули расправу о Нацрту текста Закона о коришћењу обновљивих извора енергије и ефикасне когенерације, те су мишљења прибављена и текст Нацрта закона је на веб страници Федералног министарства енергије, рударства и индустрије. Уставни темељ за нови закон прописан је одредбом тоčke г. Амандмана VIII на Устав Федерације Босне и Херцеговине, који прописује искључиву надлежност Федерације о утврђивању енергетске политике, укључујући расподјелу између кантона, те осигурање и одржавање потребне инфраструктуре. На основу свега

navedenog predlaže se Sudu da odbaci zahtjev podnositelja sukladno članku 26. stavak 1. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, jer ne postoje procesne pretpostavke za odlučnje o suštini stvari, odnosno zahtjev odbije kao neutemeljen jer je osporena Uredba suglasna odredbama Ustava Federacije Bosne i Hercegovine.

U ovom ustavnosudskom predmetu, održana je javna rasprava dana 19.06.2012. godine, kojoj su nazočili opunomoćenici obje stranke u postupku. Na javnoj sjednici, opunomoćenik podnositelja zahtjeva je ostao u cijelosti kod navoda iz zahtjeva, s tim da je istakao da je osporena Uredba izmijenjena i dopunjena još u dva navrata, za što Vlada Federacije nije imala ustavni temelj, tako da je uređenje ove materije osporenim Uredbom protuustavno. Opunomoćenik Vlade Federacije je također ostao pri navodima iz odgovora na zahtjev podnositelja, pojašnjavajući da je Vlada Federacije ovu materiju regulirala osporenim Uredbom jer je to bila jedina mogućnost, obzirom na nepostojanje državnog zakona o energiji. Također je istakao da su se pritom rukovodili dobrom praksom susjednih država, koje su ovu oblast također uredile podzakonskim aktima, ali je pojasnio i da su imale odgovarajuće zakone o energiji.

Odlučujući o zahtjevu podnositelja, Ustavni sud Federacije je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga.

Odredbom članka IV.C.10. (2)c) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je između ostalog, da će Ustavni sud Federacije na zahtjev Predsjednika Federacije, utvrditi da li je predloženi ili usvojeni propis koji donosi organ federalne vlasti sukladan ovom ustavu, što u konkretnom slučaju znači, da je podnositelj zahtjeva ovlašten za pokretanje postupka pred ovim Sudom.

Odredbom članka IV.B.3.9. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je između ostalog, da je Vlada Federacije ovlaštena donositi uredbe sa zakonskom snagom u slučaju opasnosti po zemlju kada Parlament Federacije nije u mogućnosti to činiti.

Ustavni sud Federacije razmotrio je i odredbu članka 18. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da Vlada Federacije, u ostvarivanju svojih ovlaštenja utvrđenim Ustavom Federacije, donosi uredbe sa zakonskom snagom sukladno Ustavu Federacije Bosne i Hercegovine, te uredbe, odluke, rješenja i zaključke. Nadalje, odredba članka 19. ovog zakona koja je navedena kao zakonski temelj za donošenje osporene Uredbe, propisuje da se Uredbom uređuju najvažnija pitanja iz nadležnosti Vlade Federacije, bliže uređuju odnosi za provođenje zakona, osnivaju stručne i druge službe Vlade i utvrđuju načela za unutarnje ustrojstvo federalnih organa državne uprave.

Iz sadržajnih navoda zahtjeva nedvojbeno proizilazi da podnositelj zahtjeva u ovom predmetu problematizira pitanje ustavnog temelja za donošenje osporene Uredbe sa stanovišta podjele nadležnosti između zakonodavne i izvršne vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine. Stoga je Ustavni sud Federacije analizirajući osporenu Uredbu činjenično utvrdio da je člankom 1. propisano šta se njome uređuje, a iz sadržaja citiranog članka jasno proizilazi da ona za cilj ima uređenje cjelokupne materije korištenja obnovljivih izvora energije i kogeneracije, kako je citirao podnositelj zahtjeva. Iz toga proizilazi da osporena Uredba nema za cilj taksativno navedene nadležnosti prema članku 19. Zakona o Vladi Federacije Bosne

i Hercegovine, već preuzima isključive ingerencije zakonodavne vlasti koja je u nadležnosti Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine. U prilog tome ide i činjenica da je sam donositelj osporene Uredbe u članku 61. predvidio da: "Nadležno ministarstvo će u roku od 12 mjeseci od dana stupanja na snagu ove Uredbe, izraditi prednacrt Zakona o korištenju obnovljivih izvora energije i kogeneracije", kao i nesporne aktivnosti koje idu u pravcu zakonskog uređenja ove materije od strane Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine.

Glavom IV. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine je propisana struktura federalne vlasti, kao i nadležnosti zakonodavne, izvršne i sudske vlasti u Federaciji Bosne i Hercegovine. Tako, odredba članka IV.A.a) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisuje da zakonodavnu vlast u Federaciji Bosne i Hercegovine obnašaju Zastupnički dom i Dom naroda Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine. Članak IV.A.7.20. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine propisuje nadležnosti Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine, između ostalog "donošenje zakona o obnašanju funkcija federalne vlasti", dok s druge strane, odredbe članka IV.B.3.7. taksativno propisuju podjelu nadležnosti izvršne vlasti uključujući nadležnosti Predsjednika Federacije Bosne i Hercegovine, Dopredsjednika Federacije Bosne i Hercegovine, Premijera, Dopedrijera i svakog ministra u Vladi Federacije Bosne i Hercegovine. Odredbom članka IV.B.3.9. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je da je Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, ovlaštena donositi uredbe sa zakonskom snagom u slučaju opasnosti po zemlju, ukoliko Parlament Federacije Bosne i Hercegovine nije u stanju djelovati. Iako je kao zakonski temelj za donošenje osporene Uredbe označen članak 19. Zakona o Vladi Federacije Bosne i Hercegovine, kako je jasno da ona tretira zakonsku materiju, to Vlada Federacije ima veoma ograničeno i temporalno ustavno ovlaštenje da djeluje na ovakav način samo pod uvjetima propisanim citiranim ustavnim odredbom. Nedvojbeno je, da je u sadašnjim uvjetima redovnog funkcioniranja svih segmenata vlasti, donositelj osporene Uredbe kao dio izvršne vlasti prekoračio svoja ovlaštenja i ušao u prostor djelovanja zakonodavne vlasti.

Zbog svega navedenog, Ustavni sud Federacije odlučio je da je osporena Uredba u nesuglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine.

Imajući u vidu činjenicu, da bi prestanak primjene osporene Uredbe izazvao posljedice u oblasti energetske sektora, kao i činjenicu da je do donošenja zakona kojim bi se uredila ova oblast, neophodan određeni vremenski period, Ustavni sud Federacije je na temelju članka IV.C.12.b) Ustava Federacije Bosne i Hercegovine odlučio da se osporena Uredba može primjenjivati do zakonskog reguliranja ove materije, a najkasnije u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja ove presude u "Službenim novinama Federacije BiH".

Ovu presudu Ustavni sud Federacije donio je jednoglasno u sastavu: mr. Kata Senjak, predsjednica Suda, Sead Bahtijarević, mr. Ranka Cvijić, Domin Malbašić, Aleksandra Martinović i mr. Faris Vehabović, suci Suda.

Broj U-5/12
19. lipnja 2012. godine
Sarajevo

Predsjednica
Ustavnog suda Federacije
Bosne i Hercegovine
Mr. **Kata Senjak**, v. r.

С А Д Р Ж А Ј

**ВЛАДА ФЕДЕРАЦИЈЕ
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ**

- 1275 Одлука о суфинансирању најнижих пензија остварених под повољнијим условима, чији је износ у исплати за јуни 2012. године мањи од износа најниже пензије по Закону о пензијском и инвалидском осигурању у Федерацији Босне и Херцеговине (српски језик)
Одлука о суфинансирању најнижих пензија остварених под повољнијим условима, чији је износ у исплати за јуни 2012. године мањи од износа најниже пензије по Закону о пензијском и инвалидском осигурању у Федерацији Босне и Херцеговине (bosanski језик)
Одлука о суфинансирању најнижих mirovina остварених под повољнијим uvjetima, чији је износ у исплати за липанј 2012. године мањи од износа најниже mirovine по Закону о mirovinskom и инвалидском осигурању у Федерацији Босне и Херцеговине (hrvatski језик)
- 1276 Одлука о измјени Одлуке о одобравању пријеноса средстава са посебних намјенских трансакцијских рачуна (српски језик)
Одлука о измјени Одлуке о одобравању пријеноса средстава са посебних намјенских трансакцијских рачуна (bosanski језик)
Одлука о измјени Одлуке о одобравању пријеноса средстава са посебних намјенских трансакцијских рачуна (hrvatski језик)

**ФЕДЕРАЛНО МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ,
ВОДОПРИВРЕДЕ И ШУМАРСТВА**

- 1277 Правилник о измјенама и допунама Правилника о минималним техничко-технолошким и кадровским условима за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода (српски језик)
Правилник о измјенама и допунама Правилника о минималним техничко-технолошким и кадровским условима за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних сокова и сирупа и флашираних вода (bosanski језик)
Правилник о измјенама и допунама Правилника о минималним техничко-технолошким и кадровским uvjetima за обављање производње освјежавајућих безалкохолних пића, воћних sokova и сирупа и флашираних вода (hrvatski језик)

**ФЕДЕРАЛНО МИНИСТАРСТВО РАДА И
СОЦИЈАЛНЕ ПОЛИТИКЕ**

- 1278 Упутство о измјени Упутства о начину исплате новчаних примања лица са инвалидитетом и о начину вођења евиденције о корисницима права (српски језик)
Упутство о измјени Упутства о начину исплате новчаних примања лица са инвалидитетом и о начину вођења евиденције о корисницима права (bosanski језик)

Упутство о измјени Упутства о начину исплате новчаних примања особа са инвалидитетом и о начину вођења евиденције о корисницима права (hrvatski језик)

ФЕДЕРАЛНО МИНИСТАРСТВО ЗДРАВСТВА

- 1279 Правилник о начину, поступку и условима, као и другим питањима од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених радника у здравственој установи или приватној пракси (српски језик) 6
- 1 Правилник о начину, поступку и uvjetima, као и другим питањима од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених радника у здравственој установи или приватној пракси (bosanski језик) 8
- 1 Правилник о начину, поступку и uvjetima, као и другим питањима од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених djelatnika у здравственој установи или приватној пракси (hrvatski језик) 10
- 2 1280 Правилник о допуни Правилника о ближим критеријима за избор лијекова, поступку и начину израде Листе лијекова Фонда солидарности Федерације Босне и Херцеговине, као и кориштење лијекова с Листе лијекова Фонда солидарности Федерације Босне и Херцеговине (српски језик) 12
- 2 Правилник о допуни Правилника о ближим критеријима за избор лијекова, поступку и начину израде Листе лијекова Фонда солидарности Федерације Босне и Херцеговине, као и кориштење лијекова с Листе лијекова Фонда солидарности Федерације Босне и Херцеговине (bosanski језик) 13
- 3 Правилник о допуни Правилника о ближим критеријима за избор лијекова, поступку и начину израде Листе лијекова Фонда солидарности Федерације Босне и Херцеговине, као и кориштење лијекова с Листе лијекова Фонда солидарности Федерације Босне и Херцеговине (hrvatski језик) 13
- 1281 Правилник о ближим условима које мора испуњавати установа за здравствену његу у кући, као и начин њеног организовања (српски језик) 13
- 4 Правилник о ближим uvjetima које мора испуњавати установа за здравствену његу у кући, као и начин њеног организовања (bosanski језик) 14
- 4 Правилник о ближим uvjetima које мора испуњавати установа за здравствену његу у кући, као и начин њеног организовања (hrvatski језик) 16

**УСТАВНИ СУД ФЕДЕРАЦИЈЕ
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ**

- 1282 Пресуда број У-1/12 (српски језик) 17
- 5 Пресуда број У-1/12 (bosanski језик) 19
- Пресуда број У-1/12 (hrvatski језик) 21
- 1283 Пресуда број У-5/12 (српски језик) 23
- Пресуда број У-5/12 (bosanski језик) 25
- 6 Пресуда број У-5/12 (hrvatski језик) 27

Fuad PURIŠEVIĆ

**OPĆI
UPRAVNI
POSTUPAK
U BOSNI I
HERCEGOVINI**

(UPRAVNO PROCESNO PRAVO – PRVI DIO)

Sarajevo, 2012.

—
MATO TADIĆ

USTAVNI SUSTAV
I USTROJ PRAVOSUĐA
U BOSNI I HERCEGOVINI

PRIRUČNIK ZA PRAVOSUDNI ISPIT
DRUGO IZMIJENJENO I DOPUNJENO IZDANJE

—

SARAJEVO, 2012.

Nikola Sladoje**PRAKTIKUM
ZA PRUŽANJE
MEĐUNARODNE
PRAVNE POMOĆI
U KRIVIČNIM
STVARIMA**

Sarajevo, 2012.

Издавач: Јавно предузеће Новинско-издавачка организација Службени лист БиХ - Сарајево, улица Цемала Биједића 39/III - Поштански фах 3 - Директор и одговорни уредник: Драган Прусина - Телефони: Централна: 722-030 - Директор: 722-061 - Претплата: 722-054, факс: 722-071 - Огласни одјел: 722-049, 722-050, факс: 722-074 - Служба за правне и опште послове: 722-051 - Рачуноводство: 722-04, 722-046 - Комерцијала: 722-042 - Претплата се утврђује полугодишње, а уплата се врши УНАПРИЈЕД у корист рачуна: UNICREDIT BANK ДД 338 320 22000052 11 - ВАКУФСКА БАНКА д.д. Сарајево 160 200 00005746 51 - NYPO-ALPE-ADRIA-BANK А.Д. Бања Лука филијала Брчко 552-000-00000017-12 - RAIFFEISEN BANK д.д. БиХ Сарајево 161-000- 00071700-57 - Графичка припрема: ЈП НИО Службени лист БиХ Сарајево - Штампач: ГИК "ОКО" д. д. Сарајево - За штампарiju: Мевлудин Хамзић - Рекламације за непримљене бројеве примају се 20 дана од изласка листа. "Службене новине Федерације БиХ", су уписане у евиденцију јавних гласила под редним бројем 414. Упис у судски регистар код Кантоналног суда у Сарајево, број УФ 2168/97 од 10.07.1997. године. - Идентификацијски број 4200226120002. - Порезни број 01071019. - ПДВ број 200226120002.

Молимо претплатнике да обавезно доставе свој ПДВ број ради издавања пореске фактуре.

Издање на српском, босанском и хрватском језику. Претплата за II полугодиште 2012. године на "Службене новине Федерације БиХ" 110,00 КМ. Претплата за II полугодиште 2012. године на "Службени гласник БиХ" и "Међународне уговоре" 120,00 КМ,

Web издање: <http://www.sluzbenenovine.ba> - годишња претплата 200,00 КМ по кориснику